

Álom a vers

Kertben ülök, mennyi fény, nádutól
garul a nap, aztán a fára huppan,
Álom a vers, csigaként odébb mászok,
levélen ül, és elbújik egy lyukban,
Legyek gyökér, föld alatt szeretkező,
indáiba magamat átaludjam,
Átessz a halálon, mint egy álom,
Radzscsótól, mit tegyek, eltanultam,
Tartok ugyan tőle, ezt is becsuktam,
és vele azt, hogy magamat meguntam,
Élni alatt, miként ehazánt váromlak,
vagy nézni fent, a kertben mennyi lyuk van,
melyik a jobb, képmagok most e versben,
futamokan tükröztetik az újat,
mint zongorán valami régi mesét,
egy jótesszi azultt assz tudtam,
a kart tesszi és a hirtázó napfény
a nádutól, borult a fára huppan,
Álom a vers, csigaként odébb mászok,
levélen ül, és elbújik egy lyukban.

500 Ft

SIMOR ANDRÁS

Tűzimádó ének

VÁLOGATOTT ÉS ÚJ VERSEK

2006-2012

SIMOR ANDRÁS

Tűzimádó ének

VÁLOGATOTT ÉS ÚJ VERSEK

2006-2012

BUDAPEST

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

© Simor András, 2011

Álom a vers

Kertben ülök, mennyi fény, nádtetőről
gurul a nap, aztán a fűre huppan.
Álom a vers, csigaként odébb mászik,
levélen ül, és elbújik egy lyukban.
Legyek gyökér, föld alatt szertekúszó,
indáiba magamat átaludjam.
Átesni a halálon, mint egy álmon,
Radnótitól, mit tegyek, eltanultam.
Tartok ugyan tőle, ezt is bevallom,
és vele azt, hogy magamat meguntam.
Élni alant, miként elszánt vakondok,
vagy nézni fent, a kertben mennyi lyuk van,
melyik a jobb, töprengék most e versben,
futamokat billentyűzik az ujjam,
mint zongorán valami régi mester,
így játszani azelőtt sose tudtam,
a kert teszi, és a hintázó napfény
a nádtetőn, honnét a fűre huppan,
álom a vers, csigaként odébb mászik,
levélen ül, és elbújik egy lyukban.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

EURÓPA-AKOL

Levelek a számítógéphez

1.

Kedves Ödön,
mindig reménykedve
ülök eléd,
de te

vírusokat,
reklámokat
meghívókat
mutatsz,
utált ismerősök
leveleit
örzöd.
Hol vannak
a valódi barátok,
miért
nem segítesz
örülni,
élni?
Kedves Ödön,
akire
felcseréltem
a régi,
20. századi munkatársat,
ki ott hever
a konyhában,
mint
elfekvőben
a halálra váró,
kérelek,
intézkedj
érdekemben!

2.

Ödön,
szabadvers párti vagy,
verseimből
eltüntetted
a sorokat,
a rímeket.
Már megbocsáss,
de ezt
mégse teheted
belegyezésem
nélkül.

A posztmodern
nem kedvemre való.

Én,
a megrögzött
huszadik századi,
ragaszkodom
szokásaimhoz.

Szonett,
hexameter,
miegymás.

Egyszóval,
Ödön,
legközelebb
előbb
kérj engedélyt.

3.

Ez a levél szigorúbb,
Ödön.
Miért
engeded be
weboldaladra
őket,
kik zsidóznak,
cigányoznak,
infojuk nevével
Rákóczit
meggyalázva?
Te csodálatos szerkezet,
mikor
tanulsz meg
felháborodni,
mikor
törlöd
a mocskot azonnal?
Mikor
leszel
a szegények,
a kiebrudaltak
elvtársa?
Ha
csak
a dollár érdekel,
úgy végezheted,
miként
a Római Birodalom
egykor.
Fontold meg ezt a dolgot,
állj
a jövődő győztesek
oldalára.

Egy liberális sírfelirata

Azt mondtam: „Nincsenek sokan.
Netán nem náci mind.”
Lelőttek. Nem értem, hogyan.
Most holtan fekszem itt.

Magyar disztichonok

Mink a cigányok házát szétverjük, coki innét!
Nem rasszista falunk, ám nem is India ez.
Még hogy pénzt, kenyeret kunyeráljon sok tetü purdé,
ezt nem tűri, nem ám, itt polgári körünk.

Mementó

Egyik azt mondta: „Bohócok a hitleristák.”
„A kommunisták se jobbak” – mondta a másik.
Nyilatkozik ez meg az. Lennék süket inkább!
Weimarban hatalomra jutottak a nácik.

Szebb jövőt!

Mi nem vagyunk fasiszták,
csak hasonlítottunk rájuk,
mitőlünk nem kell félni,
ha a gátra kiállunk.

Mi parlagfüvet irtunk,
és vért adunk utána,
nem dobjuk a zsidókat
azonnal a Dunába.

Sokféle szerencsétlen
elél ezen a földön,
a cigányt, a kurvanyját,
se fingatjuk ki rögtön.

Aki melegebb, mint egy
tűzet okádó katlan,
annak mi megmutatjuk,
még nyakunkon is fasz van!

Mi vagyunk az agyarság,

törtetünk át az erdőn,
agyarságunkat védjük,
ha a mi időnk eljön.

Megáldják lobogónkat
papok, lelkészek, szentek,
legjobb, ha innét gyorsan
másik hazába mentek.

Kipusztítjuk a férget,
a komcsikat leginkább,
mitőlünk nem kell félni,
mi nem vagyunk fasiszták.

A kutyák dala

Kegyelmes jó urunk
elpatkolt hirtelen,
mi gondunk rá? Került
egy másik iziben.

A csillag ott virít
ennek is zászlaján
s étel, ha jóllakék,
marad még asztalán.

Az ostor, az igaz,
pattog, mint azelőtt,
és pattogása fáj,
ha nem szolgáljuk őt.

No de: ebcsont beforr,
s a konyha szöglete
mienk, új jó urunk
helyheztetett ide.

Harag múltán, akár
a régi, int megint,
s mi nyaljuk boldogan
kegyelmes lábait!

In memoriam S. E.

A pisifolt
a szőnyegpadlón
apám

emlékét őrzi

Utcánk
virágzó fái között
sétált
szerelemről hebegve

Látom
a nyolcvannyolc évest
hallom

Azt mondta
M.-nek:

„Drágám
nekünk kettőnknek
gyönyörű
gyerekünk lett volna”

Utolsó
boldog év
mikor
itt talált
menedéket

Temetőbe
nem járok
„Szervusz
apa” –
mondom a pisifoltnak

Szerény kérés

Petinek

Álom, amygdalámon át
vigyél szebb világba tovább,
legalább te légy az enyém,
REM-ben ne törjön rám a Rém,
izgasson jobban, mint a rum,
az anterior cingulum,
uralkodva agykérgemen
rendezd maradék életem.

Júdás könyve

1.

A rőthajút mindegyik megvetette,
mivel az erszény őnála vala.
Nélküle bor egy ünnepen se lenne,
Jézus úrnak se lett volna hala,

mit osztogatott kosarakból merve,
a népnek csodát így tőn általa,
kit nem méltatott figyelemre egy se,
keserű lett étele, itala.

Megvetőleg mondták: „Iskáriótes,
te zsugori, vagyonunk kezelője,
kupánkba megint ihatatlan bort mersz.”

Külön tette készültem jó előre.
Mire képtelen az ájtatos többi,
a karióti emlékét megőrzi.

2.

A titkait énnekem mondta el.
Kicsúfolta a többi. Haragudtak.
Nem osztotta meg Lényét senkivel,
Júdással vágott a legvégső útnak.

„Tudom, Jézus úr, honnan érkezel.”
Elébe álltam, mikor ők elbújtak.
Sejtette, a rőt többet érdemel.
Engem neveztek hitványnak, hazugnak?

Én megéreztem, hogy semmit sem ér,
ha az ember megváltója nem ember.
Isteni útról földi nép letér.

Medréből holnap kilép minden tenger.
Egyedül én látom a fényes felhőt.
Minek jőni kell, ezt is tudtam, eljött.

3.

És pöffeszkedett, véle fog betelni
az írás, amit megjövendőlt Dávid,
mert ami készül, annak meg kell lenni,
ő nem életet, hanem halált áhít.

Miképp csinálja, ha nem segít senki,
s nem merészkedik egy se Kajafásig,

Júdást lehet gyűlölni vagy szeretni,
ő megtette, mit nem tett meg sok másik.

„Amit cselekszel, azt cselekedd gyorsan.”
Ezt mondta néki, voltaképpen kérte.
Keresztre hogyan került volna ottan,

ha nincsen, aki közbenjárjon érte?
Mint gyáva nyúl, futott a többi rögtön,
egy levágott fül tekergeti a földön.

4.

A főpapoké lett a harminc sékel.
Még hogy nem kell nekik, mert vér van rajta!
Még keserűbb lett a számban az étel.
Iskáriótes nem zsugori fajta.

Baltát fogjak, ami koponyát lékel?
Egy ág lehajlott, és azt mondta: „Rajta!”
Júdás hurkot csinált saját kezével,
amit ő elkezd, abba sose hagyja.

Most itt lógok, idők végezetéig
hull rőt fejemre érdemtelen átok.
Mint a Titánét, májam sasok tépik,

de szemgödrömmel a Mennyekig látok.
Nem váltotta meg a világot Jézus.
Sátán szolgája a sok nazarénus.

Jézus Orozco festményéről

Baltával verem szét keresztem,
ne hivatkozzék senki rá!
Maradtam volna fönn a Mennyben,
inkább Abba szálljon alá.

Aki baltával fest le engem,
szavam az érti igazán.
Rossz tanítványokat neveltem,
szívében gyatra mindahány.

Egyedül Magdolna hiányzik.
Ember voltam, kit szeretett.
Egy tévedés sodort idáig.
Széthasítom keresztemet.

Kár volt Lucifert pörbe fogni.
Ő ért engem, a mexikói.

1990

A baloldali
európai
megérkezik Havannába:

„Tartsatok ki,
ti vagytok a reménység.”

Se gáz,
se villany.

„Az asszonyok
az ablakkeretet
égették el,
hogyan főzni
tudjanak.”

„Tartsatok ki
– mondta a csontvázaknak
a baloldali
európai –
ti vagytok a reménység.”

Nem felelt neki
senki.

Ők
kitartottak.

Töprengés Havannában

A nép
eszi a rizst,
a fekete babot,
és jobb életre vágyik.

A bürokráták
autón járnak,
a vendéglőkben
bifszteket esznek.

Ki az úr,

a víz,
vagy a gálya?

Beszélgetés

Santa Cruzba megyek
a repülőgépen,
majd onnan
Vallegrandéba,
hol ünnepelni fogják Önt
negyven évvel
a halála után.

„Micsoda óriás volt!” –
mondja majd
az indián,
ki rettegett annak idején.

Ma Krisztus-Guevarának látja Önt.

Néhány napja
Kubában
elolvastam nemrég kiadott
jegyzeteit,
beszédeit
a minisztériumban,
melyekkel
elképesztette hallgatóit.

„Kik az értéktörvény
útját választják,
visszatérnek a kapitalizmushoz” –
mondta.

Telefirkálta
a szovjet közgazdasági kézikönyvet,
és megróttá Lenint,
hogyan meghalt.

Mindent tudott,
sejtett.
„Szívünk Pekingben,
Moszkvában
a gyomrunk.”

Mikor meghalt Ön,
az iskolában,
hol tanítottam,
a gyerekek

nem hitték el a halálhírt.

„Ő nem halhat meg” –
mondta egyikük
falfehéren
és égő szemmel.

Hol vannak ők,
az égőszeműek?
Egyikből
bankember lett,
másikból szabaddemokrata politikus.

Az árulók képét
ki veri bele
saját mocskukba? –
kérdzem
az Ön szavaival,
ki gerillanaplót írt
apró, nehezen olvasható betűivel
Nancahuazuban.

Ez nem vers,
legszívesebben a felhőkre írnék,
melyek között
repülünk Santa Cruz felé,
a Viru Viru repülőtérre,
hogyan visszahulljanak
a sorok a földre
Kuba tikkadt mezőire záporozva,
melyeket szárazság pusztít,
hogyan
erőt adjanak Bolíviában
a kokacserjét termesztő indiánnak,
ki ötszáz év után ma győzni készül.

Hol van Ön, Guevara,
melyik égitesten
vívja tovább
a harcát?

IDŐUTAZÁS

Találkozom magammal

Mintha
forgó fekete lyukba
hullnék
és
egy időben
kilépnék belőle

Forgó
fekete kapitalizmus
elnyelné
múltamat
jövőmet

Elnyelné
Petőfit
Adyt
József Attilát

De ők
győztesen
kiléptek belőle

Itt állok
a fekete lyuk
kapujában
a tátott tőke
sárga szája ez
feketére válva

Benne
pártok
politikusok
egyik se akar
kilépni belőle

Húznak
forgolódnak
a tőkés birodalmak

Fekete lyukak
termelő zabálás
láthatatlan anyag
hová lesz
népem
hová a homo sapiens

Forognak
ritkulnak
sűrűsödnek

De
két lábra áll
valaki
valami
bolygóközi emberféle

Benne
dühöm
kétségbeesésem
versem

Belehullok
és
kilépek belőle

Vezér

Ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli,
macska szőrét levedli.

Ha felállók a hegyre,
onnét kiáltok egyre,
ácsingózom a meggyre.

Azt kiáltom: – Én népem,
tégy vezérré még télen,
meg is mondom, miképen!

Megmentem a hazámat,
ezért nyitom ki számat,
be is végzem vitámat.

Aki énvelem risztel,
leszek én még miniszter-
elnök, kit a hon tisztel!

Macska szőrét levedli,
ez itten a hokedli,
én vagyok a nokedli.

Mocsáry Lajos képviselő felszólalása

1883-ból

A katolikus
egyházjogi kérvények
nem egyebek,
mint
a reakciónak
vakmerő támadásai
a szabadelvűség
vívmányai ellen.
A klérus
javakat és tanintézeteket
akar
magának elszerezni.
Ez a mozgalom
nem mai keletű,
a középkorból ered,
mikor
az egyház magát
mint
bámulatos nagyhatalom szervezte.
De
mindig újra támad,
mikor
a polgári és társadalmi
állapotot
a sanyarúság által
lenyomott hangulatukban
a maga terveihez
kellőleg
előkészítve találja.

Rozi verseiből

Ezek
a nagyok
milyen ostobák

Gügyögnek
mikor aludni szeretnék
etetnek
mikor nem vagyok éhes

Sokféle
butaságra
hajlamosak

Gyanakodva
figyelem őket

A tintásüveg

Vándorszínész korában Megyeri,
van-e, ki e nevet nem ismeri,
úgy ám, Rozi,
a sírásnak most már vége legyen,
ott tartottam, hogy tintaért megyen,
mert pénzt kapott,
mikor körmölgeté a színlapot.

Folytatódik a történet. Amíg
hazafelé tart, lesz Megyeri víg,
ugrándozik,
habár inti Szentpéteri: – Vigyázz,
Kari, kedved majd követendi gyász!
Figyelj, Rozi,
szeretném mesém végigmondani.

Úgy lett, a sok ugrándozás alatt
kifolyt a tinta, feltja megmaradt,
kerek maszat,
mint mikor ellököd partedlidet,
mintha kezeddél kérdeznéd: „minek?”,
Rozi, vigyázz,
a te kedved is követendi gyász.

Mi több, kabátja éppen sárga volt,
és így annál jobban látszott a folt,
akár amott,
hová kanálról csordult étellem,
kiabáltál kezem taszajtva: „Nem!”
Kedvem szegi
ez ügy, borús levék, mint Megyeri.

Leszen holnap nagyapád újra víg,
nyakába rak, veled ugrándozik,
és ír megint,
legyen, amit könyvtársírba tegyen,
és rábeszéli Rozit, hogy egyen,
hallod, bubám,
most enni kell, alunni azután.

Gyerekeknek való

Mikor sír a kisgyerek,

égi csillag pityereg,
a Tejútra gyöngy pereg.

A Vénusz sírva fakad,
hisz szült hajdan fiakat,
ám teje rég elapadt.

Szturnusz is felköhög,
régesrég volt kiskölyök,
körülvették rút ködök.

A mindenség ijedez,
mikor Rozi sírni kezd,
akkor mondogatom ezt:

„Ne sírjatok, csillagok,
pityeregni nincsen ok,
éjünkben ragyogjatok.”

A gyászbeszéd

„Miért
kell
úgy sietni?” –
kérdezte
a haldokló
a kórházban

Apám
sietett
menekült

Másnap
délelőtt szólt
a telefon

– „Jaj!” –
mondta apám

Aztán
megmelegítettem
a zöldbabfőzeléket

„Ez volt
Nusi
utolsó attrakciója”

A temetésen
nem volt

gyászbeszéd

Emlék

Gyűlik a lim-lom, már halomnyi.
Maholnap én is eltörök.
A csorba bögrét nem dobom ki,
abból ivott a kiskölyök.

Átváltozás

Az öregasszony
csillárként
a fiú
lakásába költözött

„Veled
akarok
társalogni” –
mondja

„Odafent
unatkozom
Jahve öreg
az angyalok
hülyék”

A majdnem százéves
fényszavakkal
beszél

„Itt
jól érzem magam
világos
válaszokat kapok”

Obulus

Indulok. Az irányt tudom.
Nem találkozom senkivel.
Szólt a vén Kaszás: „Iszkiri!”
Úgy látszik, innét menni kell.

Tavaszi révület

Virágzanak az orgonák,
apám szemével nézem őket,
lila lángra gyúl minden ág,
nyújtózkodnak, magasba nőnek.

Én látom ezt, többé nem ő,
vagy mégis énbelőlem nézi,
szítál a tegnapi idő,
a húsz év előttit idézi,

mikor öreg Strausz erre jött,
és vele érkezett a botja,
egy orgonaágot letört,
ebédhez ajándékul hozta.

Emlékmű helyett

Az előharcos

Az óra kilenckor
állt meg,
üvege eltörött.
Hogy viselőjét
ki, hogyan ölte meg,
ma sem tudjuk.
A proletár utókor
előharcosa volt ő,
ezért gyűlölték és gyűlölik
a proletár utókor ellenségei.
Nevének zászlaja mögé
mikor
sorakoznak fel a proletárok?
Az idő
megállt órája
mikor ketyegi újra a jövőndőt?
Nincs felelet.
Fekszik a halott
nem tudni hol,
mélybe temetve.

Idéző

1.

A forradalom
nem az ígéret földjének
áhítóza,
nem ábrándozók
Messiás-várása,
a forradalom
kegyetlen harc.
Két osztály küzd
a létért.
A szocializmust eláruló,
a marxizmust meghamisító
vezérkarnak
a piros bársonyszék az ideálja,
az államtitkárság az eszményképe.
Megtagadták hitüket,
sőt, önmagukat is.
Békés fejlődés?
Biztos előrehaladás?
Hát lehet
még gondolni is erre
egy országban,
ahol megállnak a gyárok,
sőt,
megállnak az utolsó vonatok is?

2.

Az ellenforradalom a nyakunkon van,
és hogy nincs elintézve,
az mindenki előtt bizonyos lehet.
Nemcsak a burzsoázia
ellenforradalma fenyeget bennünket,
hanem a nem öntudatos
proletariátus
ellenforradalma is.
A Kommunista Kiáltvány jelszava:
„Világ proletárjai, egyesüljete!”
még nem valósult meg,
de az a jelszó:
„Világ kapitalistái, egyesüljete!”,
megvalósult.

3.

Én éppolyan kevésbé
vagyok vérszomjas,
mint a többiek.
A diktatúra

szigorúbb alakjának
vagyok a barátja,
mert az kevesebb
véráldozatot kíván.

Az ellenkezője a burzsoáziában
azt a hiedelmet kelthetné,
hogy csupán
múló jelenséggel
állnak szemben.
Azokat,
akik engem
csak az újságokból ismernek,
ez nemigen
fogja kielégíteni.
Nem mutathatom meg
az ellenforradalom
skalpjait,
sőt,
még az összehajtható akasztófát sem,
amely nélkül,
amint a lapok tudni vélik,
én sohasem indulok útnak.

Savanyúkút

A fehérgárdisták a népbiztosra várnak,
kit vörös kocsi hozott a határig.
Egyik társa hű, áruló a másik.
Az akácos körül gyülekeznek az árnyak.

Szamuely immár nekivág a halálnak,
közelről nézvést jó barátának látszik.
A legderejobb indul sehováig.
Vissza onnan nem tér. Marasztalják a társak.

Augusztus 2-a. Szombat éjjel.
Beijedt direktóriumi elnök,
sunyi fürdőmegbízott hadonászik.

A hírt telegráfok röpítik széjjel.
Egy volt ilyen, és sokáig nem lesz több.
Csak a szél őrzi, hogy hajdan ki járt itt.

Kérdések Brechthez

Létezik-e még
kelet-német belső tudat

a mai németekben?

Eszembe jut
1990 nyara:
ülök a Kubába tartó
repülőn.

„Emigrálok –
mondja
az óriás agrármérnök –,
magammal viszem
a kelet-német zászlót.”

Miért nem írt
visszaemlékezést
Chilében
az egykori pártfőtitkár?

Vagy ő is
más népet
választott volna
legszívesebben?

A küzdők némelykor kiáltó,
fejvesztett
gyávákká válnak?

Az Ön országából
csak a kenyérpirító marad,
melyet
ma is használok?

Van-e válasz,
vagy
csak kérdések vannak?

Táncsics Mihály levele a monoki polgármesterhez

A nőszködés
legfőbb,
legédesebb
az emberre nézve is.
Az Alkotó
mint legfőbbet,
mi sok egyebet kipótol,
tartá ránk nézve
ezt elégségesnek.

Szegény ember
pecsenyéje, mondja a példabeszéd,
ez sokat jelent.
Ha egy nyomorultat
megkérdez, mire vágyik,
gyönyörű vízesést szemlélni,
vagy ezzel a pecsenyével jóllakni,
nem kétlem,
ez utósót választja.
Az édesanya,
midőn gyermekét
emlőin tartja,
gyönyört érez.
Ezt nevezi kend
megélhetési formává
fejlesztett
bűnözési módnak?
A porontyot
arra ítélné,
hogyan kizikkadt emlőn
tátogjon,
mint
szárazra vetett hal?
Ne suhogtassa
pálcáját,
mint hajdú
a robotoló fölött,
nem ez a dolga!
Ezt üzeni kendnek

Táncsics Mihály

Rondó

A két méter magas férfi
azt mondja:
„Nincs bennem semmi
halálfélelem.”

Nézi
a gyümölcsfák
szélben sodródó
virágszirmait.

„Amikor
e sorokat írom,
tavasz van,
mire megjelennek,
nyár lesz.”

Keringenek,
pörögnek
a virágszirmok,
mint
a hajdani kardok
pengéi.

Úgy táncolnak,
mint Paganini
hegedűfutamai.

Nézi őket
az öreg
két méteres kamasz,
a rokokó bajvívó.

Keringenek,
pörögnek
a pengék,
a virágszirmok.

Arany elveszett verseiből

Csoszog a vén, rámol.
Tedd le íjad, Ámor.
Nők közé kerülve
Toldi se volt bátor.

Ami az Őszikékből kimaradt

Szöszmötöl a vén,
nőkre sandít: hátha...
De tél elején
elviszi egy nátha.

John asszonyának dala

Ráncos a homlokunk, John,
és a lábunk biceg,
lefelé ballagunk már,
nem kellünk senkinek.

Az útra, le a hegyről,

ragacsos köd szítál.
Kutyánk is meghalt nemrég,
épp, mikor a király.

Becsap Bums apó minket,
a temető rideg,
elpatkolunk, szívem John,
mást mondani minek.

Szombati ébredés

Coca Colát kell venni
a cubalibréhez
mert jön a fiú
meg citromot
szívószál van elég

Jön
a kiskölyök
kivel
a rákvárost
nézegettem Guanabóban

„Éljen Kuba!
Éljen
companero Fidel!” –
mondom

És eszembe jutnak
a gombnyomogató
hölgyek urak
kik
holnapután
Kubát
elítélik

„Nyomorult banda!” –
gondolom

Coca Colát
kell venni
citromot
szívószál van elég

„Menjünk megmártózni.”
„Nem,
előbb a rákváros.”

Végtelen

kék
demokratikus
mindenkié
a tenger

Ez nem parlamenti
demokrácia
„Szervusztok, rákok.”

A cubalibre
íze a számban
látom a kiskölyköt
magamat
ballagunk
éljen

A költészet születése

A rímek
olykor
a versbe
tolakszanak

Mint őslények
jönnek
hajdani időkből

Hexameter dinoszauruszok
bólogatnak
kicsiny fejükkal

Aztán
megjelenik a homo sapiens
még
nem tud beszélni

Artikulátlanul
üvölti
félelmét
kínjait

Veszedelmes vadak közt
oson
barlangjába bújik

Ő
az első poéta
a legnagyobb költő

Macskás vers az Univerzumról

Kezem a macska hátán.
Takarodj innét, Sátán.
Ha jössz, beléd mar karma.
Engem megvéd a Karma.

Előző életemben
tevéled verekedtem,
szőrös pofájú, undok.
Hiába várnak bugyrok.

Pokolban más nép kushad,
hitvány politikushad,
költőnek helye nincs ott,
versét nem rejti sírbolt.

Más csillagokra száll az,
honnét érkezik válasz,
ha ezer fényév múlva
felrepül a Tejúttra,

és onnét viszi széjjel,
hogy múlandó az éjjel,
ha a Nap kihűl, másik
ragyog új robbanásig,

ez csak előtörténet,
a világ nem ért véget,
nem őrzi szolga-karddal
az Édent sunyi angyal.

Legyen lejjebb vagy följebb,
várnak számtalan Földek.
Kezem a macska hátán.
Takarodj innét, Sátán.

BALJÓS NYÁR

Emlékező

Mint a bika
fölszagolok a levegőbe
lassan
szomorún

Vén bika érzi
ővele
nem az öregség végez

Ordasok jönnek
egyszer már jártak itt
öltek

Vonyításuk
most
idehallik

Utolérték
az erdei cigányt
csontjain
lakomáznak

Rémült legelőn
gyötrött fű
vérzik

Sír a Mindenség
szégyelli
a Földet

1944. május 20.

Sílécről levett szíjak.
Guggol a zsákja mellett.
Barát, búvóhely nincsen.
Csönd van. Radnóti elment.

Rozi kiabál

Kiabálj, Rozi, így a jó,
akkor elindul a hajó,
repülőgép magasba száll,

nem is repülő – gépmadár.

Ki mindenki mást megelőz,
hegyen szaladni kezd az őz,
föld alól kibú a vakond,
égen nevet a telihold,

bányász a kincset megleli,
az omlott tárnát fölfedi,
a Föld is gyorsabban forog,
a Mindenség se háborog,

csillag a szél ágára ül,
világít rendületlenül,
és végtelen lombok alatt
mutat járható, jó utat.

Kiabálj, Rozi, így a jó,
több a kiáltás, mint a szó,
erősebb, mint sírás, szitok,
aki így kiált, győzni fog.

Magyar politika

Hátranéz a pártvezér,
kiket tud vezetni,
holnapután célba ér,
nincs mögötte senki.

Honismereti adalék

A liberális ifjú
százéves trottyot szállít
kocsiján Budapestre:
„A mi Cicerónk ő lesz!”

Ötvenhat múmiája
a Kossuth teret nézi:
„Mi épp ilyenek voltunk” –
rebegi meghatottam

Gyémánt szíve fölenged,
mintha cigányvér érné:
„Be is vezetem holnap
az áramot a drótba,

ha jön a purdé, szépen
kifekszik majd a földön,
miként Amerikában
tették niggerkölyökkel,

mikor még fehér embert
választott Elnökéül
a kelekótya jenki.”
A liberális ifjú

mintha zavarban volna:
„Nézzük el ezt a botlást,
végül is ő minékünk
történelmi ereklje.”

Arra gondolok, egyszer
e liberális ifjú
akad fenn majd a dróton
és fekszik ki a földön.

Száanalom nincs szívemben,
keményebb, mint a gyémánt.
Ötvenhat múmiája
árammal bíbelődik.

Intő szózat

Azt mondják a gazemberek,
tettre készek a zemberek,
Zemberország agyarjai
szedik a zutcaköveket.

Szedik a zutcaköveket,
vernek fiatal, öreget,
Zemberország agyarjai
haddá lesznek, az közeleg.

Csukjunk be ajtót, ablakot,
dübörögnek a zagyarok,
érkezőben a vert sereg,
a lógó bajszú zemberek.

A sírt, hol nemzet súlyed el,
maholnap megásni se kell,
megássák a gazemberek,
ha nem maradunk emberek.

Bethlen István levele Prónay Pálhoz

A nagyhatalmak
büntető szankciói esetén
Budapesten
a vörös forradalom
újból
kitűzné zászlaját.
Akkor
a fővárosba kéne jönnötök.
Már ma
hatványozott mértékben
folyik az aknamunka
a keresztény irányzat ellen.
Értsétek meg,
mikor eljön az óra,
hogymint fegyverrel a kézben
nemcsak
megvédhetjük az országot,
de területet is
nyerhetünk,
én nem fogok
egy percre sem
habozni.
De most
Európa miatt
óvatosnak kell lenni.
Kérlek, kérem,
ne hozzátok a Kormányzó Urat
kétségbeejtő helyzetbe.
Hazafiságtokra
apellálunk.
Baráti üdvözlettel

Bethlen István

Buta zsidó verse

Míg csak a cigányt ölik,
mint lyukba egér,
otthonomba bújok,
ott vész utol nem ér.

Egy rendőr mondja

Ez a lábnyom a haveré,

belepisálok, tűnjön el.
Ha majd az FBI nyomoz,
ne árulkodjon róla jel.

Heinrich Heine modorában

A magyar Szent Johannák
bocskai ruhát öltve
veszik a Parlamentet
babakocsikkal körbe.

„Akárcsak ötven éve,
öreg szívünk megint ég,
a nemzet érdekében
seprűnkre szállunk ismét.”

Készülnek szombatjukra,
megannyi vad boszorkány,
a Pokol gőzét nyomnák
le a szegénység torkán.

Tormai Cécile hívja
új csatasorba őket,
vele a Bujdosó könyv,
mi ismét imakönyv lett.

Zadravetz atya szentelt
nyálat hint, zsolozsmázik:
„A mi leányaink ők,
nemzetmentő anyáink.”

Ó, drága Torquemada,
máglyádat látni vágyom,
ne agyvérzéstől nyúljak
ki egy kórházi ágyon,

miközben ugarunkon
gaz nő, muhar és dudva...
Egjenek bocskaistul
az Alvilágba hullva.

Non in memoriám

Franco, Salazar, Horthy,
mindhárman ravasz férgek,
kimúlt a Führer, Duce,

de ők sokáig éltek.

Fekszenek díszes sírban,
Mefisztótól se félnek.
Hol a Jövendő, melyben
pöcegödörbe térnek?

Hitler kutyái

Nem húst adott nekünk
a Gazda, ciánkálit.
Dermedten heverünk
kutya-feltámadásig.

Gazda volt az ilyen?
Szívébe kéne mami!
Nem szolga szelíden
vele egyszerre halni.

Mi már nem ugatunk,
velünk a Gazda végzett.
Kivégzettek vagyunk,
akár a többi német.

Egy dél-amerikai válaszol egy európai úriembernek

*A Szabadító most bizonyára azzal foglalkozik, hogy
egy új Jamaicai Levelet ír.*

(Heinz Dietrich)

Több mint egy évszázada
hogyan kezdődtek
azok a barbárságok
amelyeket az észak-amerikaiak
követtek el
Kolumbusz nagy féltekéjén
A jelenkor
legendának tartja
és kétségbe vonja
ezeket a barbárságokat
mert minden jel arra vall
hogyan túltesznek
mindenféle emberi elvetemültségen
A fátyol felszakadt

már láttuk a fényt
Amerika elszántan harcba száll
Nem állt-e talpra
és nem fogott-e fegyvert
a maga védelmére
az egész Újvilág?
Egység vagy Halál
Szocializmus vagy Halál
Hogyan?
Európa süket?
Túri
hogy egy vén kígyó
felfalja
földgolyónk legszebbik részei?
Már nincs szeme
hogy
meglássa az igazságot?
Mi
egy kis emberiség
vagyunk
külön világunk van
egy széles tengerek
környezte világ
Kirekesztettek bennünket
a világon kívül éltünk
már ami
a kormányzás és államigazgatás
tudományát illeti
Mi teszi lehetővé
egy szabad kormány
megalakítását?
Nyilvánvalóan
az egység
csak hogy ezt az egységet
nem valami
isteni csoda hozza létre
hanem
a körültekintő munka
és a célirányos erőfeszítés
Egység vagy Halál
Szocializmus vagy Halál

Maradok stb. stb. stb.

BOLÍVAR

Nekrológ

Meghalt a kis szaros,

s vele együtt két disznó.
Már nem oszt, nem szoroz,
bólintsunk erre: így jó.

Bólintsunk erre: így jó,
meghalt a kis szaros,
s vele együtt két disznó.
Már nem oszt, nem szoroz.

Már nem oszt, nem szoroz,
bólintsunk erre: így jó,
meghalt a kis szaros,
s vele együtt két disznó.

Santa Cruz városa
lett temetője, így jó.
Gyilkolni ment oda,
gyilkolni ment a disznó.

Gyilkolni ment a disznó,
s a föld takarja most.
Bólintsunk erre: így jó.
Meghalt a kis szaros.

Zöld hold

„Az ég
nem kék,
zöld,
mint a föld.”

Humberto Ak'abal
maja-kicsé költő
mondja ezt.

Guatemala
hegyei
zöldek,
a remény színe
zöld.

„A kövek
nem némák,
a csöndet őrzik.”

A csönd
színe zöld.
Federico García Lorca
színe ez.

Zöld égen
zöld hold
villog.

Szelíd lázadás

A verssor
megszökik
a versből

Az utcára megy
üvölteni
akar

Vonulni
a tömegekkel
a tömör
össejtekkel
kik püffeteg
tapogatóikat kibontják

De
hol vannak
a tömegek?

Éheznek
kunyaérálnak
lopnak

Megbénítja őket
az alku
az átok
a csönd
a szó

Ezért
utálja a verssor
a verset

Elszökik
az utcára megy
üvölteni
akar

Isten felszállt a villamosra.
Fehér szakálla volt és kenyeret evett.
Fekete piszok volt a körme alatt.
Az emberek odébb húzódtak, ne érintse meg őket.
Mit akar itt ez a bűdös Isten?
Én is másfelé néztem zavaromban.

Baljós nyár

Jön a nyár,
jön a nyár!
A játszótér
teli már.

Sok gyerek,
sok gyerek
a homokban
hempereg.

Pitypalatty,
pitypalatty,
hív a fürj,
és hív a Nap!

Június,
június,
lopakodik,
mint hiúz.

Félelem,
félelem
fut a zilált
réteken.

Nincs utam,
nincs utam,
az égbolt is
lezuhan.

Emlék-mozaik

Öreg Strausz
hallgatja a rádiót:
„Mit akar
ez a Hruscsov?

Nem
ő
vonult be Berlinbe.”

Az érettségiző
fiú
megjegyezte
ezt a mondatot.

Látom:
a sárga cserépkályha mellett
a Római Birodalomról
vitatkozunk.

„Brutus
egy nímánd,
Caesar volt a nagy.”
Elfutott
három
évtized.

„Hajó,
lőttek róla,
mi
a neve,
ő
volt a legnagyobb.”

„Lenin” –
felelem.

„Lenin” –
mondja
a hebegő
öreg
megnyugodva.

Ez
a halál előtti
pillanat.

Aláhúzásai
élnek
a Marx-kötetben.

A Szerecsen
vele
társalog odatúl,
értik egymást.

A vadon dala

Dorombolj, Bagira,
brummogj rá, Balu,
Sir Kán nem jön ide,
alszik a falu.

A farkasnép szabad,
Akela vonít,
kiáltása elér
messzi partokig.

Háti fiaival
indul, érkezik,
ember Mauglinak
élni ő segít.

A folyón átviszi,
Ká is vele van.
Kinyílik a vadon,
a határtalan.

Sok sebből vérezünk,
büszke farkasok,
de csattog és harap
valamennyi fog.

Versírás után

Írtam egy verset. Más nem ismeri,
csak én. Kedvemet ez mégsem szegi.

Igaz, ismeri a tiszta papír,
amit e költő olykor teleír.

Kívüle még kellene valaki,
akinek el lehetne mondani.

Talizmán

Vigyázz lelkedre, Emeni,
sebet rajta senki ne ejtsen,
ha családtag, ha ismerős,
legyél kérlelhetetlen ebben.

Mert ez a lélek ritka szép,
eleredni vére ne kezdjen,
tűt ha szúr beléd buta szó,
ne fertőződjék el a sebben.

Védjenek öreg muszlimok,
kiknek hite kikezdhetetlen,
húgukként óvják Emenit,
mikor bántják, akárki ellen.

Nyugalom

Mint macskafarok,
imbolyog a füst,
kerek ma a hold,
a szél színezüst.

Csibe csillagok
futnak szerteszét,
az ég, vén apó,
lehunyja szemét.

Milyen közeli
most a végtelen!
Tejútból iszik
Mila odafenn.

Nőnek csöndesen
kertünkben a fák.
Húzzuk fel nyakig
az éj paplanét.

TAVASZVÁRÓ

Őszi vers

Esővel, borúval
jön az ősz,
dolog közt az ember
elidőz,

nézi, zápor hull-e
odakint,
rozsdás levél szélben
hány kering.

Hogyha macska volna,
nyávogó,
lesné az ablakból,
hol a hó.

Új tavaszra várva
odabent,
szívében igen nagy
most a csend.

Ez a halál csendje,
közelít,
hallgatom morajló
vizeit.

Alom

1.
Nemtudomhol
nemtudomkik
vallatnak

2.
Egyet tudok:
meg
 akarnak
 ölni

3.
Koszorúruhában
autón
visznek haza

4.
Üres a lakás
eltűntek
a macskák

5.

Fiamnak
telefonálok
e-mailt küldök

6.
Lehallgatják
telefonomat

7.
Ellenőrzik
e-mailjeimet

8
Nemtudomhol
nemtudomkik
figyelnek

Szieszta

Alszom. Velem két macska alszik zöld takarón,
dorombolásuk oly nyugtató, azt hallgatom.
Légy repül erre, hessegetik, messze repül,
álmomat őrzik, jó Bagirák, nesztelenül
mozdulnak olykor. Alszik a zaj, pille se száll,
menekülőben, fut odakint, hol van a nyár,
füge a fáról már lehullik, sárba ragad,
le kell törülni jól a cipőről mind a sarat.
Mordul október, nyári kedvre gyorsan esőz,
megáll a lejtőn, szélbe szagol s elfut az őz.
Ablakot csukjunk, maradjon kint téli hideg,
alszik a lélek, dideregni, fázni minek,
húzd fel a paplant, szem csukódik, éjszaka jön,
alszik a hangya, lyukba bújik kint a mezőn.

Első távirat

Még beszélgetnék, fecsegnék vidáman,
de tegnapi helyén ma már hiány van.
Yolanda elment, üres a lakás,
az ittnemlétét nem pótolja más.

Második távirat

Villamoson spanyolul magyarázok
annak, ki már velem szemben nem ül.
Írhatok e-mailt, eljut Havannába.
De a lélek odáig nem fütyül.

Levél

„Era un sueño” – üzen az e-mail.
Hirtelen őszt lett, most süvít a szél.
Tényleg hideg van azóta. Nem úgy,
mint akkor, hiszen a dér fűtött út
nem látta még a telet, a havat.
Törékeny virág fázva bólogat,
levele ijedezik odakint,
melegért a konvektorra kacsint.
Csak ennyit írok. Nem is válasz ez.
A délután álmából ébredsz,
akár macskám, aki játszani hív.
November jön, és didereg a szív.

Vén varjú

Az utcán egy madár billeg át,
láttni a havon lába nyomát.
Néha meg-megáll, már nem repül,
mögötte árnyék, kíséretül.
Lomha, mogorva feketeség,
reá hiába derül az ég.
Váratlan veszélyre nem ügyel,
macska elől se menekül el.
Csak baktat, ő se tudja, hova,
nincs kedvenc fája, se otthona,
hóbuckák közt szemet nem keres,
útja halálút, már végleges.

Portré

Dani uraság verset ír,
előtte szép, árkus papír,
a gyertya lángja imbolyog,
készülnek konok verssorok.

Zsörtöl a hitves: „Mennyi jó

gyertyát pazal ez a bohó,
ma se más, önféjű gyerek,
egyszer fenekére verék.”

Sugdós a nép a kúrián:
„Bolond az uraság netán.”
Ezt is elnézik, szeretik.
A lelkész látja verseit:

„Kazinczy kezébe valók!”
Erre csak legyint, vagy morog.
„Irka-firka, kit érdekel.”
Ő volt Berzsenyi Dániel.

Életkép

Disznólábat hoz egy ripők,
megrezzennek a vascipők,
szégyenkezik a Duna-part,
nem akar látni ily magyart.

Horthy Miklós üzenete

A Gábor Andor-félék
nyúlcipőt húznak holnap.
Szavam ne feledjétek:
„Páran fürödni fognak.”

Arckép

Fitymál, köp nevem hallatán,
mert párttitkár volt hajdanán,
és emiatt nem bírja ki,
hitét ha őrzi valaki.

Ifjú kommandósoknak

Egy elűzött író, a legjobbak közül, rémülten
Fedezte fel, hogy az elégetett
Könyvek listájából az övét kihagyták.

Ellenetek szólok,
ne hagyjatok itt.
Vegyétek le
könyvem a polcról.
Firkáljátok össze.
Tépjétek ki az oldalait.

Választás, 2010

Szavazni a Marsra megyünk,
mert ott még rosszul állunk.
A komcsi bolygón győzni kell.
Kitartás! Odaszállunk.

Vers a Cirkusból

Baloldali
medve vagyok,
ha fütyülnek,
táncot ropok.

A talpamat
emelgetem,
kicsiny porond
elég nekem.

Vagyok, amíg
mézet nyalok,
ennek-annak
hajbókolok.

Táncoltatom
derék fiú,
posztjára ő
igen hiú.

Medve vagyok,
baloldali,
szép a táncom,
deli dali.

Kölcsey Ferenc képzelt levele Györe Imréhez

Imrém,
a politikai állapotok
retteneteseek.

A helyi
rendőrségek
mutyiznak
a betiltott Gárdával.

Fekete ruhás
ifjak
vonulnak
hol itt,
hol ott.

Alig
tudom megtartani
a mértéket s irányt.

Szocialista polgármesterek
engedélyezik
a neonácik sajtótájékoztatóit.

A Vezér
somolyog.

Az Elnök
hallgat.

Haza és haladás
valának jelszavunk
s épségben egyik sincsen.

Imrém,
a véred
nem oktalanul
tört ki
ereidből,
és hagyta el
bőrödön át szivároogva
a tested.

Az ország
Szégyen alagútba
lép be,
ott masíroz.

A te zászlódat

már
tiltani se kell,
eszébe se jut
senkinek.

Elvégezetlen dolgok
vesznek mindünket körbe.

Európa
szemétdombján
Hunnia
kukorékol.

Profán alexandrinok

Álmomban taccsra téve munkások beszélgettek
ravasz direktorával a nagy Könyvkiadónak.
Jelen volt Györe költő, aki mindezt megírta,
nyíltan, nem rejtett módon. Ám a ravasz direktor
hamiskás mosolyával a munkásokhoz fordult
azt tanácsolva nékik, hogy bajukat feledjék,
hiszen vidám barakkban építik saját házuk.
Nem is direktor volt már, de maga Kádár János,
és Hruscsov Gorbacsovval Thatcherrel kötve alkut
arról, hogy Györe Imre, megátalkodott költő,
írjon másféle verset. Felüvöltöttem akkor:
„Hazudik ez az ember, csak egyet akar, azt, hogy
ti ne legyetek Osztály, csak bocsánatot kérő
szegények, kiknek házat kolbász kerítés védi.”
Ilyen volt ez az álom, vagy inkább ilyesféle,
itt, Venezuelában, hol Hugó Chávez Frías
arról beszél a népnek, mit kell tennie végre,
Krisztust és Zarathusztrát együtt idézve olykor,
büszkén, kétségbeesve, és azt mondja, előre,
legyetek mind kemények, mert akkor győzni fogtok,
és nem menekül fákra a homo sapiensnek
utolsó maradéka, éppen csak homo-féle,
házat, kertet veszítve, és mindent, amit elnyelt
a Világbank, a tőke, roppant gyomrában Jónás.
Mondom, egy ilyesféle álmot álmodtam éjjel,
s felriadva belőle leírtam ezt a verset
kettőezer kilencben, a caracasi éjben,
autózajban, a vécé ülőkéjén, miközben
kakálnom kellett volna rostélyost megemészten.

Kórházban

Györe Imre húsa hol van?
A Holdon ül, pislog onnan,
csontsoványan, elmenőben
szaros-húgyos lepedőben.

Miért jöttünk le a fáról,
ha értelmünk nem világol?
Ezt kérdezte, rezgeti lába,
messze készült, Máshovába.

Jegyzet: Az első sor Györe Imre utolsó verssora. A kórházban mondta nekünk, amikor Tabák András meg én meglátogattuk, és hozzátette, hogy ha hazakerül, megírja a hozzá tartozó verset.

Egy színházi előadás után

Nem érzik, nem sejtik, a pestis
városunk felé közelít,
a tetvek tetve érkezőben,
és védelméről biztosít.
Vezeti a gyanútlan népet
és ölni kész ordasait,
a mi bűnünk, nem állítottuk
meg a gengsztervezért, Uit.

Új luzitán dal

Szeresselek-e ezután is?
Megengedi a becsület?
Horthy lova nyihog a ködből,
s mögötte Szálasi üget.

Európának szégyenévé
leszel maholnap, nemzetem,
hallgassak erről, mit lehet még
hetvenen felül vesztenem?

Azt mondták, hallgassak gyerekként,
bújtatva gyilkosok elől,
most a gyilkosok unokáit
látom jönni mindenfelől.

Lobogójuk leng, nem a tiltott,
nem az üldözött, az enyém,
melyet egykoron Rimbaud látott

bíborlani Párizs egén.

A munkás nem tudja, mi végre
engedik meggyűlni a bajt,
s nem gyámolítják, ahol ő élt,
az eltemetett gyáripárt.

Vesztes vagyok, de vesztesebbé
lehetek végül, ezt tudom,
horogkeresztes csürhe készül
új menetire régi uton.

Szitokszavuk hallom naponta,
leheletük arcomba csap,
szabad-e sírni, átkozódni
ezért a Kárpátok alatt?

Szeresselek-e ezután is?
Megengedi a becsület?
Horthy lova nyihog a ködből,
s mögötte Szálasi üget.

Sejtelek

Faágot szél himbál,
ablakon át nézem,
ott heverek holnap,
sziesztázó szélben.
Lengenek az ágak,
tűlevelűk érzem.

Tavaszcím

Március,
sovány, erdei hiúz,
egy elbújt napsugarat
a földből kihúz.

Venezuelai jegyzetek

Tucacas

Vitorlázik egy madár,

nevét nem ismerem.
Hangya mászik a fűvön,
azután kezemen.
Kéklő láthatár mögött
alszik a végtelen.

Félálom

Mintha macskám volna itt,
érzek furcsa valamit.
Sziesztázni jött velem,
átugrott a tengeren.

Európára gondolva

Milyen világ lesz, mit holnap
magunk mögött hagyunk?
Földanya elégedetlen,
rossz fiai vagyunk.

Iguána

Zöld őszállat álldogál
mozdulatlanul.
Egyetlen hangot sem ad,
levelekbe túr.
Ha nem lesz emberiség,
beszélni tanul.

Költészet

Az ollófarkú madár
a szélbe verset ír,
nem kell neki papír,
tétova rímre se vár.

Bajo Estrellas

Csillagom a mélyben él,
turistákkal nem beszél,
megvan ága, mind az öt,
akárcsak tegnapelőtt.

Csurun-meru

Sziklából víz zubog,
elnyeli a napot.
Látta az indián,
ki barlangban lakott.
Nem tied, nem enyém,
álmát őrzi a hold.

Harmadik elégia

Miguel Hemándeznek, a költőnek

Mintha árnyaddal mennék kézen fogva,
megyek a magaméval,
olyan földön át, mely szőnyeg-csönd foglya,
és mit a ciprus még sötétebbé mar.

Ezt írta
Jorge Manrique dalára emlékezve,
mikor García Lorca,
aki *annyi* volt, meghalt a földre esve.

Harcát a nép most nélkülöd víjja,
hej, Federico García!
Ezt Budapesten Radnóti írta.

Mikor Miguel Hernández
Franco tábornok a halálba lökte,
csöndebb csönd
lett
a börtön csöndje.

Hol volt Valentin, a vulkán,
kinek
vasból volt a könnye?

Hol Manuel Moral,
a kalapács nélküli üllő?

Spanyol halál
járt Európában,
áldozatait
krematóriumokba küldő.

Ez történt hatvannyolc éve.

És újra
kigyúlni készül a búza,
szétesni a kéve.

Hol vannak
a holtak,
a komisszárok?

Csak a csönd,
csak a semmi,
mint
üllő,
kalapácsát ha elveszti.

Miguel
naponta meghal.

A tegnap
nem ért véget.

Európa a csönd foglya,
a ciprus
még sötétebb.

Téli vers

Mínusz tizenkét fok van. A hideg
csípős. Az ember ilyenkor rideg.
Álmában megborzong a Földgolyó.
Egész éjszaka hull, csak hull a hó.
Pacsamama felriad, nyugtalan.
Félelemre sokféle oka van.
Árad a tenger, megolvad a jég.
Lila tüskéit mereszti az ég.
És úszulnak ránk bősziűt ordasok,
kiknek foga vérűnkre acsarog.
Fázik a lélek, ébredni se jó.
Már bennem esik hajnalban a hó.

Válasz egy nyilatkozatra

Az ellenzék vezére szerint
hazánk olyan,
mint
a világháború után.

A világháború után
három hónapig
hallgattam.

A hatéves
ezt tanulta meg
a Gömbös Gyula árvaházban.

A hetvenegy éves szerint
az ellenzék vezére
leginkább
Gömbös Gyulára emlékeztet.

Ebből
az következik,
hogy most
hallgatnom kell?

Frászkarikát
következik az.

2010. március

Hunnia

Soha ki nem mondom a szót én többé
Szovjetunió. Oroszország ez már, a szent,
ami volt: pópák és pogromlovagok,
Rasputyinok és fehérpribékek hazája.
Ez lett nagy reményedből, emberiség.

(Tabák András: Szvjataja Rosszija)

És az én hazámból mi lett?
Bohózat ország két évtized alatt.
Zadravetz páter Prónay Palival
odaillene a képviselők közé.
Házelnök pedig akár lehetne
a Kormányzó úr fehér lova is.
Petőfi, Ady, József Attila
szobra mementó a tereken:
Az a hon – volt, nincs, elveszett!

Isten szól

1.
Mihály
kardja rozsdás
már
ki se tudja húzni
a hüvelyéből

Szenilis
öreg angyalok
siránkoznak
kikopott bárányszerűen

Teremtényem
Luciferre
hallgat

Valamit
tenni kéne
mielőtt
a Világegyetem felrobban

Mielőtt
a vörös Mars
belezuhan
a Tejútba

De nem mozdulok

Időm lejárt

Nézem
hova csapódnak
az üstökösök

2.
A Teremtés
el lett
hibázva

Én
mint öreg iparos
nem vagyok
büszke rá

Azt hittem
hogymint
elválasztottam
a világosságot
a sötétiségtől

Hogymint
hajta a föld
gyenge füvet
maghozót
gyümölcstermő fát

Hogymint felraktam

világítóul
az ég
mennyezetére
a Napot
a Holdat
a csillagokat

Most
itt ülök
a csillagoltó éjben

Rettegek

Ítélet

„Utáljuk
a kapitalizmust” –
mondják
az Univerzum
mamutjai
a felhők

Hét angyal érkezik
az üvegtengerhez
ahol
tátognak a halak

Roppant
szélörvények
nézik
sajnálkozva
a Földet

A második
angyal
kitölti
poharát
a tengerekben
meghala
minden élő

Vér szivárog
a folyóvizekből

Armageddonban
hajléktalanok
gyülekeznek

Én

János
nem látom
az Érkezőt

Hol van Ady Endre?

Hol van Ady Endre,
aki harcát elveszti?
Vézna bánat sírdogál.
Széltében, hosszában
csak kavargó, rút homály,
csak kavargó, rút homály.

Rosszabbra jött rosszabb,
és a jónak nyoma sincs.
A várt Leendő sehol.
Vén kuruc eseten
lova nélkül bandukol,
lova nélkül bandukol.

Élni lehet így
is, méltatlanul, kicsinyég,
vagy tengődni, de minek?
Sötétlik Jerikó,
erőtlenek a szivek,
erőtlenek a szivek.

Hol van Ady Endre,
aki harcát elveszti,
és ki csúnyán pihen el?
Az idő nem mozdul,
ingoványbán vesztegel,
ingoványbán vesztegel.

Káromkodni kell most,
ütni szitok-szóval.
Szólni, mint Ezsaiás,
rettentőt kiáltva,
milyet nem tud senki más,
milyet nem tud senki más.

A kísértet

És megint Ady Endre,
ki mint csúf, rühes medve
mordul

zordul
és semmit se feledve.

Látja a Magyar Poklot
bugyrából
előjönni.
Tegnapelőtti
rémek serege éled.

Mégis baj van a Földön.
Homály kavarog,
köd jön,
elnyel országot, népet.

Cserepekben az ég,
a gondolatok ma kormok,
a gondolatok feketék.

Fölkel Ady Endre,
és mint csúf, rühes medve
mordul
zordul
és semmit se feledve.

Ma nem kísérik
csontváz-légiók,
egymaga lépked
a Tejúton végig.

Szeretne sereget szedni,
sok-sok mindent visszavenni.

Ki akar
sereggé lenni?

Jön, jön Ady Endre,
hogy minket
harcba küldjön.
Egyedül jön.

Üdvözlét

„Jó reggelt kívánunk!” –
mondja a kutya,
aki a nénit sétáltatja,
azzal szalad a sarokig,
ahol a köre pisil.
Oldalt egy virág kinyíl.
Tavaszdik.

Macskáimról

Van tőlük mit tanulnom.
Kezemhez nyújtják lábuk,
mintha lábuk kéz lenne.
Morgásuk jelzi: rájuk

számíthatok, ha baj van.
Esznek, alusznak, élnek.
Hiábavaló dolgot
nem tesznek. Nem beszélnek.

Alsóbb fokán volnának
az evolúciónak?
Többet éreznek, mint én,
és sejtésben is jobbak.

Életük tíznehány év.
Nem változnak halálig.
Zöld szemük a sötétben
megbízhatón világít.

Félénk hexameterek

Drága barátném, hányszor vallják még teneked, mondd,
várjak holnapig, akkor mondjam fél hülye vénként,
hogy szerelemmel néz a szemem rád, bár szemüveggel,
és hogy a náthám is szerelemmel prüsszöl utánad?
Vírus időben hányszor vallják még teneked, mondd!
Zsebkendőbe, papírba a taknyot fűjja az orrom,
ez ma a helyzet, látod, mégis báva eszemben
barna szemed jár... Fekszem az ágyban két takaró közt.
Pásztori Múza sehol. Fáj hátam, fáj fogam is már.
Hát hogyan elmélkedjek most a csodás szerelemről
C-vitaminnal, vagy mézet csurgatva teámba?
Majd jön a vénség, pislog a szem, csigolyák töredeznak,
Ámor máshova lő, nem a szívbe, a kerge kamaszba.
Hádész hívja a költőd, Kháron apóval, a rusnya
révész rám vigyorog... Mondd, valljak-e újra, barátném?

Szerelmes vers, télutón

Dermesztő ez a február,
de hiába jönnek fagyok.
Ilyenkor élek igazán,
mikor Emenivel vagyok.

Vidámabban ketyeg a szív,
habár egy pillanat csupán.
Aztán búcsúzom. Indulok.
Károg a varjú délután.

Végrendelet

Elkezdett rojtosodni,
halni készül az öltöny,
vele maradok mégis,
míg itt vagyok a földön.

Minek újra cserélni
ilyen hűséges társat?
Hisz úgy feszítek benne,
akárha nyelnék nyársat.

Viszem fogadásokra,
ő protokoll barátom.
Együtt temesetek hát,
mikor eljön halálom.

Csettetés

Mobil csipog, madár szól
csettelve a faágról,
nem beszélte meg velem,
de várja feleletem.

Vettem jeled, madaram,
ne legyek olyan magam,
még mielőtt elszállok,
társalogni megállók.

Optimizmus

Kutya forog a fűvön,
tavaszi szélben szalad,

potyogtatja rímeit
viruló bokrok alatt.
Ugat, idegent ha lát,
és a karaván halad.

Éjszakai tűnődés

Rozi, a papó elmegy.
Több mesét nem mesél.
Ezentúl rendet sem rak.
Olyan lesz, mint a szél.

Kabátod alá bújik,
kicsípi arcodat.
Nyomodba lép az utcán
az alvó fák alatt.

VICSOROGJUNK, HŰ FARKASOK

A reményről

Drága függőágy, mostan
végigterülök benned,
vagy lustán üldögélek
az ég hajóit nézve.
Fönről trópusi nap süt,
mintha Kubában lennék,
legalább néhány percig
nem vagyok itt, és ez jó.

Hazát szégyellni, ennél
aligha akad rosszabb.

Drága függőágy, úzd el
ringatva ezt a szégyent,
már ne gondoljak másra,

csak a zsibbasztó napra,
az izzasztó melegre,
és kékjére az égnek,
ami a kiese néphit
szerint zöld, reménykeltő.
De messze van, hát kéklik,
kétszínű, és csalóka.

Kérdés

Milából bodzafa nőtt.
Iszom a bodzaitalt.
Vajon miféle fa lesz,
ami belőlem kihajt?

Az írógéphez

Öreg barátom, kit elő-
vettem, amióta Ödön
betegeskedik, megbocsáss,
ha félreütök pár betűt.
„Én nem javítok könnyedén” –
morgod tegnapi igazad
nekem, ki szintúgy tegnapi
vagyok, félve ülök Ödön
elé, a huszonegyedik
századé ő, s mi régiek
csak ügyetlenkedünk vele.
Mit hoz e század? Nem tudom.
Idehaza visszafelé
tempóz a fiúkkal, akik
a Kormányzó úr hívei,
és még az óvodában is
érvényesítik tervüket.
Az újság alig érdekel.
A haza sorsa még kicsit,
pedig jobb sora messze van,
én nem látom meg, tán Rozi,
ki akaratos és vidám,
és egész nap mesékben él.
Elkanyarodtam, vén barát,
ennyi elég is, pár napig
még elbíbelődöm veled,
azután Ödön visszatér.

Mobiltelefonnal a labirintusban

Hol bújik vége a fonálnak?
Merre nyílnak utak?
A halottak telefonálnak.
Hallom a hangjukat.

Alom jelzi a jövődőt

Hexameter volna, vagy
ki tudja, miféle sor?
Alszol. Az agyad kihagy.
Aki voltál, nincs sehol.

A homloklebenyhez

Arra kérlek, Lebenyem,
még tizenöt éven át
légy kísérőm, ahogyan
Sancho kísérgette őt,
a féleszű lovagot.

Mennyi órjás szélmalom
hadonászik itt vakon,
államtitkár szélmalom,
és miniszter szélmalom,
Elnökük is szélmalom,
rájuk lándzsát rántani
ez ma a tennivaló.

Dolgozz, kedves Lebenyem,
még tizenöt éven át,
habár zordak az idők,
kedvedet el ne veszítsd,
kísérd Quijote urat.

Helyettem

Mit görgetek magam előtt,
miféle tartozást viszek?
A holdnak lila árnya nőtt,
furcsán csordulnak a vizek.

Hallom beszélni a szelet
az órá váró fák alatt.
Nem múlik el, ami lehet,
a létezőnél igazabb.

A szél szabad és szárnyaló,
itt van nyáron és télidőn,
süssön nap, vagy hulljon a hó,
csatangol végeden mezőn.

Szél, víz helyettem mondja el,
amiről én már hallgatok,
őrzik, akik az égre fel-
szállnak, az éji csillagok.

Pohárköszöntő Caracasban

Nocsak,
most úgy hörpöllek,
mint ötven éve,
drága konyak.

Ma itt,
szép Caracasban,
jó barátok közt
néhány napig.

A Nap
szebben világít,
Bolivar és Che
szólítanak.

Roque,
ha élő volna,
efféle verssort
írna ide.

Fogunk
zordul csikordul,
élők és holtak
győzni fogunk.

Barát,
Györe, Ladányi
és aki elment,
vár odaát.

Az út

létezik, megvan,
megyünk a Marsba,
hí a Tejút.

Habár,
inkább ne jönné,
ki elvisz holnap,
a vén batár.

Siratóének

Európa,
beteg földdarab.

Kultúrád
lehullt
vetkezet.

Megint
jégkorszak
közeleg.

Ma még pöffeszkedsz,
megveted
az afrikait,
a cigányt,
jókedvű,
hangos népeket,
a ferdeszemű kínait,
ki Ázsiából
érkezett.

Rimbaud
részeg hajója vagy,
hasítasz zilált vizeket,
nem várnak többé kikötők,
utad
örvényekbe vezet.

Poszeidón, a vén,
felriad,
beléd harap,
elégedett.

Hollandiák,
Belgiumok,
nagyurak voltak,
nincsenek.

A víz az úr,
mélybe rántja
tépett bárkádat,
kincsedet.

A jövőt illetőleg

Bal szememmel
Radnóti Miklós versei
spanyol nyelvű kiadásának
kefelevonatát
ellenőriztem
2010. szeptember 30-án
Caracasban
miközben
jobb szememmel
a televízió
élő adását lestem
az ecuadori puccskísérletről
kilenc órán át
mert a hadsereg
kilenc órán át tétovázott
és ezalatt
nem lehetett tudni
hogy Rafael Correa
elnökként
vagy holttestként
jut ki
a Rendőrségi Kórház
épületéből
2010. szeptember 30-án
éjjel 11 óra 2 perckor
amikor
kétségbeesésemben
éppen kikapcsoltam a tévét
hír érkezett:
a hadsereg körbevette
a Rendőrségi Kórház épületét
és megbukott a puccs

Addigra
a kefelevonat
ellenőrzését
is befejeztem

Van tehát okunk
némi optimizmusra
a jövőt
illetőleg

A Föld szól

Én
eleven bolygó
az Univerzumban
szeretnék megmaradni

Hiszen
vigyáztam
a dinoszaurusz tojásokra is
hogy a szárnyas fiókák
túléljék
a Nagy Katasztrófát

Ezért
kérem
a rajtam járó
kétlábúakat
akik
városokat emeltek kérgemre
háborúztak
őrizzenek meg engem

Az ő
szavukkal mondom:
Vessenek véget
a kapitalizmusnak

Ha ezt
nem teszik
csótányok fognak vánszorogni
repedéseimben
óceánjaim
elpárolognak

Aztán
megszűnők élni
halott leszek
mint kishúgom
a Hold

Reggel

Csupasz a fügefa,
gyümölcs nincs ágain.

Most félve bujdokol
kertek alatt a rím.
Lépcsőkön lefelé
vigyázva lépkedek,
úgy járok, én számár,
akár az öregek.
Éber kutya ugat,
az utcán senki se,
az újságért megyek,
jó hír nem ér ide.
A jó hír messze van,
az Andok hegyein,
talán megláthatom,
ha ott leszek megint.
Indiánok között,
vagy az Orinoco
órjás vizeinél,
ahol kékebb a szó,
és közelebb az ég,
és ragyogóbb a nap,
nagyra nőnek a fák,
rajtuk víg madarak.
A fügefa csupasz,
nincs gyümölcs ágain,
itt félve bujdokol
kertek alatt a rím.

József Attila mondja 2010-ben

Még nem volt olyan disznó, ki elájult,
mikor meglátta a moslékos vályút.

Sanzon

Mit felelnek a haza urai,
ha zsebedben pénz kevesebb marad,
és ha nadrágod szakadt ülepe
mutogatja védtelen valagad?

– Ez volt a választói akarat.
Mit válaszol emberi Elnök úr,
ki törvényt vissza véletlen se ad,
és mit mondanak a képviselők,
ha betiltják protestáló szavad?

– Ez volt a választói akarat.

És mit hallasz majd, ha sittre kerülsz,
mert ügyvéded se lesz, hogy védj magad,
s csíkos ruhában börtönudvaron
sétáltat a tehetetlen harag?

– Ez volt a választói akarat.

Koporsód készül, sírbeszédedet
még életedben elmondja a pap,
s ha tiltakozol, egy a felelet,
másféle választ itt senki se kap.

– Ez volt a választói akarat.

Mije van a Vezérnek?

A Vezér
szellemi állapotáról
nem illik
szót ejteni

Aki szót ejt
magára vessen

Az illemsértőt
móresra
tanítják

Erről
a Vezér
talpcirógatói
gondoskodnak

Mert a Vezérnek
leginkább
talpa van

Perspektíva

A Vezér
a kisnyilassal
suttyomban
fog kezét.

Ne lássák

kézfogásukat
fürge
riporterek.

A kisnyilas
előzékeny,
a Vezérre
nevet.

Türelmes,
idejére vár,
egyszer
Vezér lehet.

A fotós dicsérete

A duzzogó arcú
komor
Vezért
nyakkendőjén kezével
aki lefényképezte
többet tett
mint
az elméletgyártó
értelmiségiek

Ő megmutatta
milyen
a Vezér
pökhendi
erőszakos
arcán a gyűlölet jeleivel

Elég a fényképre
nézni
hogyan tud
ettől félni kell
ez a Gonosz maga

Hódmezővásárhelyi szégyentábla

Becstelen ez a halott,
ingyen ebéd helyett
temetőbe költözött,
kukacokat etet.

Egy szegedi jobbikos beszél

Nincs ugor, csak ugar.
Ez a szegedi ring.
Éljen a hunn-magyar!
A finn-ugor kifing.

Levél Petrovics Sándornak

Van egy ország, úgy híják, hogy
Okatootáia,
legalábbis így nevezte
Petrovics István fia.

Boldog ország, mert bár érzi
a szükség sok nemeit,
egy a fő, a lelki-szükség,
miként nem volt, nincsen itt.

Szerény állat itt a lélek,
tudja jól, kire szavaz,
azután döbbenten nézi,
hogymindent belep a gaz.

Mikor harapnia nincs mit,
kétségbeesve morog,
mit csináljon, ki kell bírni,
eztán inkább nyelni fog.

A színművész, ha független,
zárja szekrénybe fogát,
ha már egyszer bolond fővel
erre szánta el magát.

A költők, művészek és más
kapa-kaszakerülők,
hallgassák gyomruk korgását,
mást úgyse hallhatnak ők.

„Nyisd ki markod, mind a kettőt” –
nyitja a hajléktalan
meg a nincstelen, kinek csak
rozoga viskója van.

Akasztófa ugyan nincs még,
miként vala hajdanán,

de hamarost lesz szégyenzsák
sok Andrássy úti fán.

A romákat, így becézik
mostanában a cigányt,
táborba zárná a Jobbik,
nincs kétségünk ez iránt.

Petrovics úr, ezért küldöm
Önnek ezt a levelet,
Okatootáiában
ami még nincs, mind lehet.

Végezetül ideírom,
és ezúttal szó szerint,
amit mondott hajdanában,
hisz ezt mondaná megint:

„Virágozzál dicső ország,
nagyratermett náció,
s még soká ne háborgasson
a civilizáció!”

Ádám kérdezi, a hajléktalan

Kiűztél hajdan
egy alma miatt,
és most irigyled
tőlem a hidat?

Gonosz pökhendi,
az égben lakól,
padom kilopnád
fenekem alól?

A 80. caprichóról

Itt az óra. „Ya es hora”.
Ezzel a rajzzal fejezte
be Goya a caprichókat.
Őt irigylem, nem a rajzért,
hanem, mert biztosan érezte:
vége a kísérteteknek.
Az érzéséért irigylem.
Mert nem érzem: Itt az óra.

Mit vehetnek el?

Mit vehetnek el, a fát?
Fölötte az eget?
És mit kínálnak érte?
A kéklő ég helyett?

A tavat elvehetik
fürge halaival?
Fodraiért mit adnak,
ha eljön a vihar?

Vagy elveszik a macskát?
Kutyát a fák alatt,
aki a fatörzsek közt
szimatol és szalad?

Elvehetik a verset,
az álom titkait,
ami az éjszakából
előbú, itt van, itt?

Semmilyen sincs, hiába
pöffeszkednek vakon.
Nyomuk a szél befújja
a hófehér havon.

Folytasd, amibe kezdtél.
Ezek itt nincsenek.
Mit vehetnek el, a fát?
Fölötte az eget?

Teendők

Obulussal a kézben
Kharónt időben hívni.
Meghalni tettere készen.
Még egy szatírárt írni.

Bánk éneke

Sajgó sebét felejtí Bánk,
de cselszövők között

hová vigye útja, hová,
szívére száll a köd.

Hazám, hazám, te mindenem,
szeresselek tovább,
mikor kísértethad vezet,
lidércek, torz pofák?

Az emberszív is úgy bolyong,
oly egyes-egyedül,
hiszen nem tudja, mit tegyen,
vád marja legbelül.

Elégszer szólt, vagy hallgatott,
amikor szólni kell,
megküzdeni az éjszaka
hitvány rémeivel.

Nézem az éjt, még nem dereng,
míg itt töprenkedem,
csillagoltó most a sötét,
és kivégez sebem.

Népdal

Érik a meggyfán a meggy,
nem szedi le senki.
Mimi Kanadába megy,
hátha lesz mit enni.

Montrealban nagy a köd,
szánakoznak rajta...
Uram Jézus, hallod őt,
vagy füledben vatta?

Nem segít mennybéli kegy,
se manna, se vekni.
Mimi Kanadába megy,
hátha lesz mit enni.

Jahve közönye

A magánügyek
közhírré tételnek
a mobiltelefon által

Mari a francba küldi Lajost
Lajos Marit

Ezt
hallgatják
a villamos
a metró utasai

Csak az Úristen
nem kapcsolható

Őt
a technikai vívmányok
nem érdeklik

A földi belharcok
még kevésbé

Kapitalizmus
fasizmus

Kisdéd játékainkat
unja

Kiegészítés a Kommunista Kiáltványhoz

Fehér kísértet
járja be
Európát

Adolf
és Benito
hívei
örvendeznek.

A proletárok
nemzeti
és
nemzetközi
színtéren egyaránt
elbátortalanodtak.

Rozsdás roncstelepek
az állami
gyárak.

A kisajátított földbirtokok

új birtokosok
tulajdonába kerültek.

Búg-e még
a törvények
mélyhegedűje?

Ki veszi fel
a vonót?

Délibáb-kergetők,
világ
költői,
egyesüljetek!

Levél odatúlra

Fayad,
a haláloed előtti évben
azt mondtad nekem:
„Itt rebellis nép él,
ezt feleljük Gorbacsovnak.”

A Rendkívüli Időszak idején
már
nem éltél.

Nem láttad a csontvázakat
Havanna utcáin járkálni.

De
a csontvázak
lázadók maradtak.

Kubád
lázadó maradt.

Marti,
Fidel,
Che Kubája ellenáll.

Volt egy fiú,
ott ült
egy pádon a Vedadóban,
és beleszeretett
a Forradalomba.

Ma hetvenkét éves,
és rád gondol,

kit a Kibaszott Rák
ötvennyolc évesen
megölt.

Te válaszolsz
a Kubát temetőnek,
odatúlról mondod:
„Itt rebellis nép él.”

A szabadságról

„Olykor magam szabadnak kézelem,
de a szabadságról nincs képzetem” –
írtam negyven valahány évesen.
A szabadságot máig kergetem.

Már régóta nem büszke nőalak,
börtönbe zárták kegyetlen falak,
hol nem látni éltető sugarat,
csillagtalan sötétségben marad.

De kiszabadul még a föld alól,
épp új híveket szerez valahol,
nem lesz a világ felgyújtott akol,
ébredő népek követik, ha szól.

Én rég nem leszek, mikor ideér,
de itt se örök a fagy és a dér,
menedéket épít, hová betér,
akinek ma étke rothadt kenyér,

olyan, amit a kukából kised,
emberformájúnak alig hiszed,
nem anyja, apja ő már senkinek,
csak rángatja nyűtt izom és ideg.

A szabadság mégis öbennük él,
szertekószál itt, mint mezőn a szél,
holdat gyújt a külváros szélénél,
mert visszatér, mert egyszer visszatér.

Oda Budapesthez

Szeretem ezt a várost,
habár gyilkolnak benne
Martens bakancsot hordó

nyomorult kis sakálok.
Nekem hiába mondják,
hogy Budapest romhalmaz,
örülök a Margithíd
új öltözékét látva,
a kandelábereknek,
ha majd fényük világít.
Nem gondolok azokra,
akik szobrot gyaláznak,
mikor a Dunát nézem,
melynek habján elúszik
a dinnyehéj, vöröslő
belével tüntet, felszáll
a kurrogó sirály, és
„elég! elég!” – rikoltja.
Az enyém ez a város,
nem vehetik el tőlem
a fiúk, kik naponta
csalnak, hazudnak, lopnak.
Itt vagyok otthon nyáron,
és a hófödte utcán,
ahol a szél csatangol
büszkén, mint a szabadság,
és nem fél senkitől se.

Várlak, vihar-idő

Az ég alja lila,
vörössé válik holnap.
Csillag nincs odafenn,
vad felhők háborognak.
Várlak, vihar-idő,
udvara van a Holdnak.

Vörös zászló a spájzban

Györe Imrére emlékezve

Diribdarabra foszlott
zászló se rongydarab.
Összeillesztik majdan,
mi belőle marad.

Megbékélés

Amit nem látok, létezik,
amit nem hallok, hallható,
végigfut a fagyott mezőn,
fehéren csillog, mint a hó.

Kutya vonyít a holdra fel
arról, mi mégis létezik,
jöttére várni kell soká,
mire megjön, nem leszek itt.

Az ég alján megjelenik,
cikázó villám hozza el.
Csontom érzi a föld alatt,
érkezik a vihar. Közel.

Esti kérdés

Közeledik a szürkület,
árnyék árnyék után üget,
fölénk teríti paplanát,
legyen nyugodt az éjszakánk.
Alszik a fa, alszik a fű,
versekben alszik a betű.

Mi vár ránk? Jobb nem tudni azt,
hóhérvirág földből kihajt,
és jönnek a kísértetek,
holnapig táncot lejtene.
Lesz-e holnap? Rémek között
alvó álmában nyöszörög.

Becsap a szél. Míg enyhet ad,
viharrá nő a fák alatt.
A Hold megöli a Napot,
hideg marad, már nem ragyog.
Árnyék árnyék után üget,
uralkodik a szürkület.

SMS helyett

Mostanában nem vagy itt,
szürkék lettek a napok.
Mikor mobilod felel
két külföldi út között,

szívem vidáman ketyeg,
de Emenitelenül
már ketyegni se akar.
Ilyen ez a szerelem,
telefonhang messziről,
aztán rövid ölelés,
élni mégis kedvet ad.

A kertről

Szüretelek a kertben,
ma fosikát, és holnap,
mikor a füge érik,
zöldfügét, édes ízűt.
A kert emlékezik rá,
aki itt ült a széken.
Emlékezni fog rám is,
ilyen a kert, sokáig
őrzi léptét azoknak,
akik itt jártak benne.
A fű többet tud nálunk,
kinő, bár lekaszálják.

Lépcsőházi beszélgetés

„Köszönjük!” – mondják a virágok,
kiket a lépcsőházba vittünk
az erkélyről, hol dideregtek.
Vörös virággal a muskátli
tüntet, mint spájzba dugott zászló.
Bólogat elefántfülével
a lapulevél a sarokban.
Hideg jön, megfagynak az utcán,
akikkel nem törődik senki,
bezárt kapuk előtt vacognak,
és irigylik a karácsonyfán
csilingelő díszet, bárcsak őket
akasztanák föl benti ágra
himbálódzni finom melegben.
A kiverő kutyák fölugatnak,
nyivákolnak a kóbor macskák,
decembertől fél valamennyi.
Ez jár fejemben, míg begyújtom
a konvektort, és jó melegben
a tus alá állok fürödni.
A virágokat megmentettük,

és hálásan mondják: „Köszönjük!”

Január

Dérruhában minden ág,
nem örülnek mégsem.
Szegény emberek a fák,
fagyoskodnak télen.
Fűrész vijjog, fejsze vág
halálhozó éjben.

Főzéskor

Jó az ízekkel játszani
receptek tanácsa szerint.
Tudni, sok híres hajdani,
ki verset főzött, mire int.

Quevedo mester, Góngora,
kit az előbbi megvetett,
mint hegedűt a zongora
(a rímért írtam ide ezt).

Étellel ilyet ne tegyél,
fölöslegesen meg ne sózd,
elrontja a verset az élc,
hagyd el a rántást, gyenge sort.

Tanulj a hagymától erőt,
hiszen, míg vágod, sírni kell,
ízesítsd mindenk előtt
versedet gerezdjeivel.

Szakács és költő, egyre megy,
vendégszöveget le ne írd.
Érik a vers, mint fán a meggy,
nyílik, mint halottnak a sír.

Nyugalom

Szellő jön. Mit izén?
Szárnyával simogat.
Végigfut víg vizen,

és szól: „Tedd dolgodat.”

Miként ő is teszi,
és teszik a füvek.
Dolgát nem feledi,
teszi a szemüveg,

hogy láss, és messzire,
ahol kéklík az ég.
Felhő billeg ide,
kiegészül a kép.

Merre tart, kérdezem,
látom még odafönn?
Azt válaszolja: Nem!
Vissza már sose jön.

Nincs beszélnem kivel,
faágra ül a dér.
Hangya morzsát cipel,
hamar a bolyba ér.

A macska megkövetése

Még hogy a macska nem ért semmit
abból, mit neki mondanak?
A testbeszédet rögtön érti,
mit ellepleznek a szavak.

A mellébeszélésben mester
a ravasz homo sapiens.
A macska a veszélyt megérzi,
előre tudja, hogy mi lesz.

Rejtekhelyét keres magának,
cselekszik, és nem mérlegel.
Baráti gesztusra előjön,
bökdös és mellém lehever.

Nézi a kétlábút, a dörét,
félíg se tudja azt, mit ő.
Zöld szeméből messzire villog
az ember előtti idő,

mikor őshalak népe lakta
a kéklő Világóceánt,
és nem volt veszélyben az élet,
ütni sem készült még husáng.

Földanya őrzi titkait

Macskáknak viszem a vizet,
a konvektoron ülnek ők.
Felelnek, mikor kérdezek,
a kertünkben növő fenyők.

Kiáltanak néma halak,
szorgalmas hangya válaszol,
mindenre akad felelet,
csak fel kell lelni valahol.

Földanya őrzi titkait,
most mielőlünk rejti el,
akár az őshüllők nyomát,
és nem osztja meg senkivel.

Jól teszi, ok rá van nem egy,
madarak röptét nézi fenn,
mindent megőriz, ami volt,
a nemre azt mondja: igen.

Mert virágot bont, ami nincs,
holnapután, vagy azután,
akár a sugárzó anyag,
mint az ércben bújó urán.

Tóbiás epitáfiuma

Üres lett szokott helye.
Vendégekre nem ugat.
Egyedül indult neki.
Földeríti az utat.

ÚJ VERSEK

90. születésnapomra

Szem könnyezik, hát görnyed,
készülődöm göröngynek.
A lélek dögrováson,
magamnak se hiányzóm.

Beszélgetés

„Jó volna
a sírból
visszanézve
látni
hogy ez a sok
nyikhaj
eltűnt innét
végleg” –
mondja barátom

„Attól tartok
még sokáig
nem volna jó
a sírből
visszanézni” –
felelem

Aztán
nevetünk
mintha
valami jó
viccet mondtunk volna
egymásnak

Ady-hívogató

Cudar idő jön,
fagyos mezőkön
rémült szél nyargal,
késik a hajnal.

De a fák élnek,
tavaszt remélnek,
bár talpuk hóban.
Március hol van?

Napot az égre
állítasz végre,
kerül dűlőre,
mi lesz jövőre?

Szent Ady Endre,
figyelmezz erre,
mert úr-szag kábít,
tömjén-szag száll itt.

Csák Máték jönnek,
szegényt gyötörnek,
éleznek kardot
az óság-tartók.

Március, jöjj el,
napos idővel,
nagyon akarjuk,
csúnyán ne haljunk.

Mai rémek, tegnapiak

Nem álmomban dőlyföl a Rém,
ébren találkozom vele,
de itt van a múltbéli is,
megcsap bűzös lehelete.

Párttitkár korifeusok
Nyugatra vitték pénzüket.
Ebből lett a mai világ,
e csontrepesztő rémület.

Csatázni kéne, de hogyan?
Mióta élek, nincs helyem.
Mai rémek, tegnapiak
szívják véretem vegyesen.

Utáltam azt, gyűlölöm ezt,
közben az élet eltelik.
Látom belépni éjszaka
szobámba Goya szörnyeit.

Ima

Szeretném megérni, Uram,

hogy ezek,
akik a hazát tönkre teszik,
eltakarodjanak.

Miniszterestül,
főispánostul.

Térjenek észre
a szegények,
az elbolondítottak.

Ferenc Jóska,
Horthy,
Kádár apánk után
szülessék
Mózesük,
Józsujuk.

Aranyborjú
körül
ne táncoljanak.
Pásztor nélkül
mint birkák
kódorognak.

Segíts
rajtuk,
Uram!

A villamoson

„Kitartás!” –
köszöntik egymást
mintha nem 2011-et
hanem
1944-et írnánk

„Hülyültök, fiúk?” –
kérdzem
de magamban

Ha kimondanám
lefejelnének

Szégyen

Nyugtalanító

Azt olvastam valahol, hogy intő jel
az agyműködés torzulásaira,
ha az ember a számítógépen
dolgozva keveri a betűket.
Ma tíz betűt tévesztettem,
aztán gondosan kijavítottam a hibás szavakat.
Hallgatok a dologról, csak e versben
rögzítem, mi történt, tíz betű, nyugtalanító.

Dal

Szájadig,
öledig
nyúl a kéz,
fut a láb,

meghalok
reggelig,
nincs remény,
nincs tovább.

A Kaszás
érkezik,
várna még
legalább,

szájadig,
öledig
nyúl a kéz,
fut a láb.

Fohász

Éjszaka arra riadok,
hogy neked telefonozok.
Taszigálnak a tagjaim.
Látod, Emeni Ghóneim?

A repülőgép hova vitt?

Nincs kifutása ennek itt.
De azért ficáncol a rím!
Hallod, Emeni Ghóneim?

Nyílik holnap a rengeteg,
ahová végleg elmegyek,
mint szarva vesztett, suta gím.
Segíts, Emeni Ghóneim!

Találkozás

Nézem
a sovány fiút
a fényképen
a fiam lakásában

A Karachi bártól
az F utcáig
egyedül baktatott

Katy
a lengyel Zygmunté
lett

„Dobj
a tengerbe!” – mondta
mikor
elbúcsúztatok

Oswaldo
milicista cipőjében
merre jár?

Katy
Madridban halt meg
a Malecón nélkül

A tenger
idáig zúg

Jön
a szép cinizmus kora
ott is?

Megcsap
a trópusok
lehelete

„Kubában nem lesz így!

Latin-Amerikában nem lehet így!” –
írta Prágában
Roque
akit megöltek Salvadorban

Lobog a harag
mint
zöld zászló

A fiú
kérdez
felelni nem tudok

Kedvem támad ébrenlét nélkül élni

Mióta úgy ébredek, akár volt rémálmom, akár nem,
mint akit dzsinnek gyötörve
gyötörtek kora reggelig, és legszívesebben
ki se bújnék az ágyból, a takaró alól,
mert álombéli dzsinneknél gonoszabb
lidércek ugranak rám a napilapokból,
hírek koboldjai járnak táncot agyamban, feszítik
szívem kamráit a szétroppanásig –
kedvem támad ébrenlét nélkül élni,
álomból álomba hullani felriadás nélkül,
akkor talán történne velem valami jó is,
szeretne, akit szeretek, vidámabb
volna egyébként búskomor barátom,
és konyakot hörpintve terveznék jobb jövőndőt.

Mit csinál a vers?

A pirkadat
bíborát idézi
vagy
az alkony
szürkés lila színét?

Repülőgépen
távoli földrészek felé
indul?

Ismeretlen
sivatagok fölött
köröz
az álom helikopterével?

Egyiket sem teszi.

Villamosra száll,
és azt mondja:
„Kellemes utazást kívánok.
Pár forintot kérek.
Ennivalóra.
Hajléktalan vagyok.”

Alom, mottóval

„Ne öljék meg a madarakat se! A madarászok ellen kellett volna megindítani a harcot. A vadászok ellen! A gorombák ellen. A főnökök és tulajdonosok ellen. Hitler ellen már késő.”

(Bóka László: Pásztor Béla)

Faágon
ül
rémült madarak között
József Attila.

Papok
fognak rá
puskát.

„Ez is fürj” –
mondják,
és lelövik.

Örökkévalóság

A fiú
a Szaturnusz gyűrűit
nézi
a déli féltekén

Vörösen
izzanak
a csillagok

Ki tudja
ezeket
kioltani?

Kis hitványak
új undokok
diktátorocskák
rátok
ki gondol
a Szaturnusz gyűrűje
alatt?

A csillagokat
a fiú szemével
látom

Ők
akkor is
ragyogni fognak
ha eltűnik
a homo sapiens

A növények dicsérete

Kökörcsin, margarét,
élni akar a rét,
ők őrzik a jövőt,
mi tőlünk elszökött.

Színével a szeder
fenyőfának felel,
meg kell maradni, míg
eljő, a holnapig.

Gyökerek és magok,
példát ti adjatok,
kiket éltet a nap
mélyen a föld alatt.

Jövendő

Valaki
rátalál
a kis példányszámban kiadott
könyvre
ha fennmarad
az Országos Széchényi Könyvtár

Álmélkodva töpreng
haragunk

keserveink metaforáin

„Ezeknek igazuk volt” –
gondolja

Aztán
xerox-másolatot csináltat
hogyan terjeszthesse
az elfeledettek szavait

A csönd neszei

Félelem kúszik az éjben,
pikkelyes test közelít.
Kivégez reggelig, érzem,
holnap már nem leszek itt.
Honnan jön, várjam-e ébren?
Hallom a csönd neszeit.

Kiűzetés

Szétdobált ecsetek
tégelyek
Micsoda hely
Mihez szoktatják ott az ifjakat

Ady Bandi
a sörösüveggel
mulatozás szifilisz

A mi művészetünk
rend
haza
erkölcs

Romkocsma nélkül
elhagyott gyár
maradjon elhagyott gyár

Én
József Attila
itt vagyok

Aztán
hogyan végezte

Hajléktalan
ide
ne jöjjön

Mezítláb
mit
akar

Híd alá
vagy
inkább a Dunába

Első elégia

Egyszer be kell fejezni. Ki kell tenni a pontot.
Hány esztendő? Ki tudja! „Utolsó stáció ez” –
mondta huszonöt éve apám, mikor még nem volt
annyira vén, mint Mózes, és hebegni se kezdett.
Mozdulatait érzem, ha lemondón legyintek,
vagy heverek az ágyon (ebédutáni alvás,
mire azt mondják: hasznos) „Milyen lehet most Ernő?” –
Ezt Mária kérdezte és nézte a koporsót,
aztán azt mondta: „Ott is úgy fekszik, mint az ágyon.”
Elfogynak a barátok, halottakkal beszélek,
morogva válaszolnak: „Jahve fülében vatta.”
vagy: „Régesrég kicsorbult híres kardja Mihálynak.”
Most a fenyőfát nézem, nagyra nőtt, már az ablak
teljes terét kitölti, mikor ágára hó hull,
mint aki díszruhát ölt, büszkélkedik fehérén.
Hol lesz a fiú holnap? Ha nem kap itthon állást,
e-mailt írhatok reggel messzi Brazíliába,
és várhatom a választ, ennyi marad belőle.
Marhaság, mondom aztán, és ledőlök aludni,
jön Negri, sőt, Kabó is, mint az Operaházat
őrzik a szfinxek, ketten őriznek, mikor alszom.
Mit írjak még e versbe? Egyszer be kell fejezni.
A szavak szöknek tőlem. Ki kell tenni a pontot.

Beszélgetek a lelógó gyümölcs-, hagyma- és krumplitartóval

Miért csinálod ezt, neked örömet okoz,
ha földre potyogtatod a hagymát és a krumplit?
Aztán szedegethetem, nem is szólva
a foghagyma elgurult gerezdjeiről!
Három rácsos kosaradban

háromféle dolog van, ez is sok neked?
Vagy nem szereted se a narancsot
se a banánt? Miről van szó voltaképpen?
Mindenki végezze a maga dolgát, ezt tanácsolom,
hát ne rendetlenkedj!

Májusi vers

Vánszorog az év,
hónapra hónap.
Akárcsak a ma,
üres a holnap.

Madár csivitel,
szállna az égig.
Nem az én időm,
ami most érik.

Csendőrök, papok
rajzanak újra,
fennen hirdetik:
„Vissza a múltba!”

Tiltakozz, világ!
Fordulunk nyárba.
Madár csivitel,
az égig szállna.

Nyílik a remény,
nem fagy el mégsem.
Viháncolva fut
kutya a téren.

Levél Mészáros Istvánnak

Mire
a tőke rendszere
rossz emlékké válik,
én
már régen bodzafa leszek
vagy másféle virág.

Egyelőre
a kovácsolt hideg,
a csördülő ég,
a kirakat-üvege-idő

világában élek.

Népem
nem kiáltozik:
„Hol a kő.
hol az a deres vasdarab?”

Inkább
betonfalat emel,
hogya ne lássa
a barna kültakaróval borított
testűeket
az utca másik oldalán.

Hazát
szidni, ennél
nincs kínzóbb nyomorúság.

Fák,
madarak,
segítsetek!

Fenyő
az ablak előtt,
ahol
most írok,
ki ágkezeiddel
a szélbe kapaszkodsz,
taníts meg
ellenállni.

Ezek itt
el kell, hogy tűnjenek,
ne maradjon
nyomuk se.

Az időt
mi hoztuk magunkkal,
nekik
nincs idejük.

Macskák,
nyávogjátok,
kutyák,
ugassátok:
„El innét, el innét!”

Denevér,
csapkodj szárnyaiddal!

Halak,

tátogjatok az óceánból!

Fű,
dugd ki kardodat a földből!

Ne pörögjön
kihalt csillagként a Föld
a részvétlen Univerzumban.

Vers,
legyél kiegyenesített kasza,
nádvágókés!

El tőlem
szomorú, szép szavak.

Felelet

Telefonálok
az
Úristennek

Közölni akarom
vele
hogy fiát
Jézust
fölsílegesen küldte hozzánk

Mária
Józseffel
boldogan élhetett volna

Kár volt
összeügyetlenkedni
a Földet
a Holdat
a csillagokat

Nem lőn
világosság

A Sátán
ügyesebben
szervezte meg népét

Zord hangot
hallok:
„A hívott szám
jelenleg

nem kapcsolható.”

Második elégia

Plakátok szakadoznak. Az élet szétpereg.
Hajdani világ rémiszt. „A hold ma oly kerek!”
Ők fiatalon haltak. Ne sajnáld hát magad,
ha gyökérré kell lenned, élni a föld alatt.
Bazsarózsák az utcán, gyönyörűek a fák
színpompás ruhájukban, te nézed vagy apád?
Ki őrzi a jövőndöt, az érkező vihart
ki várja, a virág tán, mi nyárelőn kihajt?
Az ibolya először, aztán a margarét,
nem vehetik el tőled, az örömük tiéd.
Mert ezek tünedeznek, mert lesz még élet itt,
hallgasd a nyári égbolt ébredő neszeit.
Mit fecseg egy miniszter? Mitől fél az akol?
Fenyők védik a házat, túlevél válaszol.
Egyszer eljő a holnap, a nép is ébredez,
törpe diktátoroknak egy napon vége lesz,
hiába pöffeszkednek fényképezés előtt.
Árnyékot ír a kertre a lassú délelőtt.
Ma Radnóti szemével nézem a házakat,
milyen halottak állnak a vérző fák alatt?
Cigányokra vadásznak újnyilas gyilkosok,
s a faluvégi házban vak rémület forog.
Átélni ezt hogyan kell? Apámat kérdezem
megint néma gyerekként, de ő már nincs velem.
Azt mondja odatúlról: „Te győzől, nem ezek.”
Válaszát ideírtam. Halálíg kérdezek.

Harmadik elégia

Kevés zajjal takarították el
Salamon Ernő
munkaszolgálatost

Az őrjöngő tífuszost
aki
miatt már senki se
szorult a konyhába
hogyan ő
meggyógyuljon

A szegényvirágok
többé

neki nem bomlottak ki

Gonosz csihány alatt
nőtt
ácsorgó
didergő verse
él ma is

Nem könnyű
beszélni
tenger alatt fáj
ami fáj

Ez
nem a te időd
és nem testvéreid
ennek az időnek
az emberei

Szigorog
a nép
nem innapol

Parancs
bot
bosszú
vétek lesnek ismét

Jobb haza
kéne
boldogabb ének

Zordon krivecek
helyett
szívbéli meleg

Ki tavaszig elél
az lesz
boldog

No comment

Goldman György
egyetlen
közterületen felállított szobrát
a Pest vármegyei főispán
parancsára
1944-ben
a Duna-partra hurcolták

és összetörték.

Több mint fél évszázad múlva
nevét kívánják
eltávolítani
a róla elnevezett térről.

Kik és miért?
Ezt fölösleges ideírni.
No comment.

Ernőd Tamás sírverse

Szökni kéne idejében, míg lehet,
mert póruul jár, aki végleg itt reked.
A Földgolyó óriási sírhalom.
Kezdjük újra inkább másik csillagon.

Negyedik elégia

Szeretem, mikor alszol. Vagy ha álomból ébredsz.
Nem vagy undok ilyenkor. Árnyak közül lidérc les.
A szerelem tűnőben. Volt-e? Ki tudja ezt már!
Maholnap el kell menni. Készülőben a leltár.
Vörösmarty szavával írom tovább a verset:
„szerelemtelen” – mondta, és Laurának esengett
díszbe öltözve. Hagyjuk! Ködvárak fala roskad.
Az eljövendő évek kicsinnyé zsugorodnak.
Még nem vagyok vén, élek. Elég ezúttal ennyi.
Amit valaha kezdtem, szeretném befejezni.
Ne sajnálkozzék rajtam fiam, unokám, lányom,
ha Robinsonnak érzem magamat e világon,
ahová Péntek sem jön. Hajó kikötni nem fog.
Viszont a láb elgyöngül, és fájni kezd nem egy fog.
Ezt se folytassuk. Nézlek. Szép vagy, amikor alszol.
Anyád se kínozz éppen. Szinkronmunka se hajszol.
Kéne még kicsit élni. A versírókedv elhagy.
Mikor múltamba nézek, nem parázslík a tegnap,
hamutenger lett. Hol van, ami talán sosem volt?
Égről kajánul néz le kárörvendő, rideg hold.

Tűzimádó ének

Kerek Nap,
ragyogó,
égess el!

Lobbanjak
eleven
fényeddel!

Legyek láng,
felcsapó,
még egyszer!

Ötödik elégia

Szavaim, hová bújtok, mint bogarak a fűben
mászáltok összevissza, faágon átszüremlő
fény alatt tétováztok, elszaladtok, akár egy
boldog pillanat, itt volt, usgyi, már sehol sincsen.
Füst Milán szavát hallom, „sírt az istenség”, oly nagy
kínja az öregkornak... A macska alig vénül,
Mila vígan vadászott holta előtt, betévedt
verebet széjjel tépve... Gyöngébb, gyatrább az ember.
Irigykedem a fákra, mindvégig lombosodnak,
égnek tart terebélyük, águkra madár röppen,
sokszínű farktollával büszkélkedik, és elszáll,
Felhőhajók az égen, vitorlájuk kibomlik,
biztosan révbe érnek az ég vizét hasítva.
Az Univerzum elvan, bár Isten bénán gubbaszt,
igen elégedetlen azzal, amit teremtett.
Mint kutyatej a kertben, mérges politikushad
ágál a parlamentben, el kéne fűjni őket,
szanaszét repülnének, izgatott kaszabolyhok.
E kép vidít, miközben elégiám papírra
vetem, az ötödik már, talán hatodik is lesz,
túlél engem, kibontja sorait az időben,
mint termések a fákon, éretten ringatódznak.

Tűnődés

Felhők mögött bujdokló nap,
gerlepárok burukkolnak.
Gerendára csiga mászik,
fűben sárgállik egy másik.

Ember dolga: nesze semmi!
Van ok nekikeseredni.

Köröznek a fürge fecskék,
teszik dolguk, bármi essék.

Túl kell élni, ami dölyföl.
Tanulni iramló őztől.
Magasodnak kicsi dombok,
védekezik a vakondok.

Hangya fűszál alá bújik,
levél-bárkán tovaúszik.
Jussát védi valamennyi.
Tőlük kéne példát venni.

Szigligeti jegyzetek

A százéves famennyezetet
(időközben nyilván kezelték)
nem rágták meg
a szúvak

Állítólag
egerek cincognak a nádtető alatt
de velük
nincs bajunk

A grófnő cselédei
laktak itt
„Innét vitte el
úrnőjét a lovász
amikor
bejöttek a kommunisták” –
mondja
a derék szomszéd

A várrom tetejéről
gyönyörű a panoráma
jó
a Balatont nézni

A kertben
ribizlit
szedek

De
örülni
csak a tájnak tudok

Amiért éltem
annak

nyoma sincs

Úgy tisztelik itt
a mai urakat
mint a grófnőt
a hajdani cselédek

A látogató

Éppen almakompótot főzök. Szeretted az almakompótot.
Kár férgeknek hagyni az almát. Ami lehullott,
összegyűjtöm.
Ezentúl metszeni is fogjuk a kertben álló almafákat.
Az égről eltűntek a felhők, fürdünk a délutáni napban.
Szeretted volna ezt a házat, nádtetővel, famennyezettel.
Most idehívlak megvitatni a jövőt, mi egyre sötétül.
Mi vár gyanútlan ittlakókra? Megmarad-e a gólyafészek?
Ne menj el, minek úgy sietni, még beszélgetnék erről-
arról.
„A rosszban az lesz a jó – mondod hogy megokosodnak
a népek.
Barátod írta: – Nem fojthatnak kétszer ugyanazon
folyóba.”
De türelmetlen, máris indul, mint akit sürgős dolog szólít.
Csupaszok a ribizlibokrok. „Kedvenc gyümölcsöm a
ribiszke.”
Gyere jövőre, mikor érik, szedek neked egy teli tállal!

A telefonhívásokról

Ritkán örülök, ha szól a telefon,
többnyire aziránt érdeklődik valaki,
tervezek-e nyaralást, vagy
változtatni akarok-e a lakásbiztosítási csomagon,
ráadásul legutóbb
a törpe diktátor jelentkezett, hogyan vélekedem,
de hogy miről, nem tudom, lenyomtam a kikapcsoló
gombot,
egy szóval, hiába jelez a telefon,
pedig még a WC-re is magammal viszem,
mert folyvást azt várom, olyasvalaki hív,
akinek örülni fogok.

Litánia

Összegömbölyödni, mint
a két macska. Odakint
fut a lélek, de hova?
Mint fatörzsön a moha,
kúszik épp egy házfalon,
hol lecsorgó fájdalom
szól arról, ki bent lakik,
és pihenne hajnalig
összegömbölyödve, mint
a két macska, de a kint
álmába is elviszi,
magát szabadnak hiszi,
de álmában se szabad,
lelke fut a fák alatt,
és ahol fut, vele fut
valamilyen nincsen-út,
ahol ma senki se jár,
jobb időt hiába vár,
a jobb idő messze van,
ábrándozni hasztalan,
ma inkább aludni kell,
nem beszélni senkivel,
semmire se várni most,
a semmi jön hamarost,
magával visz a fene,
írni róla kellene,
káromkodni jó nagyot,
hallják meg a csillagok,
hallja meg a hold, a nap,
tenger mélyén a halak,
a madár, ki elrepül,
s elő többé nem kerül.

A vendég

Hömpölyög a meleg, fákon érik az alma.
Az érkezőt a házikó fogadja.
Jön Bálványos Huba, együtt nézzük a kertet.
„Meddig maradsz még?” – kérdezi, és elmegy.

Éjszaka írt jaj-vers T. A.-nak

A címet
tőled vettem át, bocsánat,

de ez a legillőbb cím.
Mihez?
Ahhoz, hogy egy kései (bölcsebb
kor, ha ilyen lesz) honnét
tudja majd,
miért halt meg L. M.
papundeklivel stoppozott falú házban
Csemőn
a Kádár-kor legvégén.
Vagy megelégednek azzal,
hogy túlzott
alkoholfogyasztástól
robbant fel a mája?
Szereznek-e
tudomást arról
(célzás, jelzés akad),
hogy Gy. I. költőt
miért hurcolászták
egyik kórházból a másikba
és vissza
a rendszerváltásnak becézett
kelet-európai
vadkapitalizmus
második évtizedében,
egészen a kórházi
zárójelentés (a halál oka szepszis)
megírásáig?
Leginkább a te
B. utca című versed
ébreszt majd gyanakvást
ebben a szép illusztrációkkal (B. H. munkái)
kiadott könyvben,
mert
a munkaközvetítő
bűzös és zsúfolt folyosóján
álldogálsz a versben
segélyre vagy tanácsra várva
(szerkesztői munka
elismerése),
ebből
a kései (bölcsebb, ha lesz ilyen)
kor olvasója
megsejtheti, hogyan éltek
ezek itt
a Kádár-kortól
a rendszerváltásnak becézett
vadkapitalizmus (ezt is ismétlem,
így érthetőbb)
évtizedein át
ki tudja hogyan érkező
halálukig.

Vagy arról,
hogy S. A. (vagyis én)
hányszor riadt fel éjjel
rémálomból, amelyben szörnyek
faggatták, hogyan
guberálja össze
a folyóirat (hitelesen baloldali,
egy párt se támogatja)
kiadatási
költségeit?
Fennmarad-e
mindez
a kései kor (bölcsebb,
ha lesz ilyen) olvasójának
emlékeztetőül,
és ha fennmarad,
érti-e, utódainak elmondja-e,
vagy inkább
szemérmesen hallgat e részletekről,
hadd rejtőzzenek
filosz írásokban
szégyenkezve,
akárcsak
R. M. megveretése, amikor
haza (hol volt a Haza,
a nagy betűs) tartott
a munkaszolgálatból,
amelyről
némelyek manapság
azt állítják, nem is volt,
meg azt, hogy akik R. M.-et megverték, hősök.
Jaj, ez hiányzik, látod,
nem pusztán
a születési és halálozási
(utóbbi L. M. és Gy. I. esetében)
évszám,
melyet S. A. és T. A.
esetében
még nem kellett volna
odaírni, mert ők
élnek (ki tudja ezt
a szűk családi, ismerősi
körön kívül), ezzel
zárom is a jaj-t, a verset,
van még idő,
három-négy óra felkelésig.

Hatodik elégia

Felhősziget úszik, lebeg, körülötte kéklík az ég,
darabokra szakadozik, úti célja a messziség,
vele tartani volna jó, talán azt se tudom, hova,
vagy fatörzssé lenni, akit zölden védelmez a moha,
bogár iramlík a kövön, bizonyára sok dolga van,
ezért siet, tennivalót keresgélek, de hasztalan,
minden teendő elszökik, a függőágyban heverek,
júniusi nap melegít, számban rossz ízzel ébredek,
mintha változna valami, a fejem körül légy donog,
maholnap varjúvá leszek, és egy faágon káromok,
a felhősziget nincs sehol, kék itatós felitta őt,
megint a fenyőt bámulom, az óriás kerti fenyőt,
mekkora lett, tobozait hintáztatja a déli szél,
el kellene költözni, és élni egy erdő szélénél,
hol őzek járnak, mókusok hintáznak a fák ágain,
fűszálként bújnának elő kunkori, hegyes tagjaim,
mi lesz holnap, holnapután, nem gyötörném többé
magam,
bajom se volna, egy se már, nőnék, teremnék boldogan.

Képeslap

Házikónkban ha volnék most, mikor Peti ott van
néhány napig Zitával (szeretem egyre jobban),
nem lógatnám az orrom, és mogorva se lennék,
nézném, hogyan repülnek csapatban vidám fecskék,
és ha ott volna Ági (kit bolondkának hívok)
ugribugri Rozóval (bánatra végképp nincs ok,
hol ő van), gólyafészket nézni volna teendők,
miközben hekket ennénk megtömve jól a bendők,
szóval ott kéne lennem, nem üldögelni itthon,
madár ha volnék, máris odarepülnek titkon,
és fészket eszkábálnék a nádtető alá, hol
vagy fény csorog alá, vagy az esőlé aláfolly,
és kivinném a széket szabadban reggelizni,
jókedvemhez nem kéne se borocska, se viszki,
elég az eget nézni, s ha a felhők oszolnak,
még búval bélelt költő se maradhat komornak,
az élet él, és élni akar, mint Ady úrtól
tudjuk, és aki mást mond, jobban teszi, ha kussol.

Szeptember

Örülnek a virágok a meleg nyárutónak
nem szívesen kerülnek a lépcsőházba holnap
a telet átvészalni didergő levelekkel

mert fagypont alá süllyed hamar a korareggel
A napba nézek én is bár kicsit hunyorogva
a macskák itt hevernek egyikük se mogorva
mintha menedék volna ez a nyárvégi balkon
ülök a függőágyban időnként el is alszom
medvének van csak kedve hidegre készülődni
barlangjába vonulni átaludni satöbbi
Virágokkal beszélek életük három hónap
túlélet jön utána mikor levelük fonnyad
mégis kinyílnak szépek vörösek üde zöldek
nem hallják száraz ágak hogy korhadnak zörögnek
darázs jön ide nem bánt megszagol és tovább száll
nem politikusféle ki rikácsol és ágál
Jó most az eget nézni repülőgép hasítja
Kubába kéne menni ezt írja nekem csíkja
hol pálmák fölé tűzi az alkonyat a holdat
és cukornádban gyűlik édes ízzel a holnap
ha nézhetném a tengert halálom átaludnám
hallgatva utoljára miről beszél a hullám

Skicc

Csigabiga, gyere ki,
meleg a szél ideki.
Hallom a kukurikút,
léptemet hívja az út.

Tavon szellő siklik át,
ébred a vízi világ.
Hattyúcsapat ideér,
várnak a tó szélénél.

Mi belülről melegít,
többé el nem vehetik,
jöjjön bár cudar idő,
gyökérből hajtás kinő.

Mikor innen elmegyek,
búcsúzkodnak a hegyek:
„Térj vissza, ha jön a nyár,
mint a költöző madár!”

Fűszálak ágaskodnak

Alkonyi Nap vöröslik, mint a betiltott zászló,
sugarai lobognak, a lángot hegyek őrzik.

Gyönyörű Holdat tűz ki a szürkület az égre.
Nap és Hold együtt szólnak: „Mi őrizzük a Földet.”
Nézek egy hangyát, ő nem szorong. Bár talp fölötte,
viszi terhét a bolyba, hová társai mennek.
Hová lettek a társak, akik a terhet vitték?
Ladányi, Győré, Miliók, Bálványos, egyik sincs már!
A boly szétdúlva régen, ki tudja, volt-e, nem volt?
Működik a Mindenség, akár titkos szabályok
a versben, miket oly jól ismerek, de a fecskék
röptét figyelve sejtem, kevés, mit eddig tudtam.
Beszélgetek a fákkal, águkat termés húzza.
Odaszáll egy ökörszem, Európa legapróbb
madara engem bámul: „Mit csinál ez itt azzal
a tollal és papírral? Trillázna inkább, mint én!”
Hűvösödik, de ingben lehet még üldögelni,
és hallgatni a csöndet, nézni árnyak futását.
Itt aludni is jó lesz, rémálom ide nem jön.
Fűszálak ágaskodnak a remény zöld színével:
„Hiába nyírtok minket, holnap kinövünk újra.”
Fölkelek, itt a reggel, egy felhő sincs az égen,
a Nap a háztetőről, mint labda, elém pattan,
ragyogó nyárutó vár, mehetünk reggelizni,
azután gólyanézni, habár ők útra készek,
vagy már el is repültek, indulnék Afrikába
én is, ha volna szárnyam... Fejezzük most be ezzel.

Alom a vers

Kertben ülök, mennyi fény, nádtetőről
gurul a nap, aztán a fűre huppan.
Alom a vers, csigaként odébb mászik,
levélen ül, és elbújik egy lyukban.
Legyek gyökér, föld alatt szertekúszó,
indáiba magamat átaludjam.
Átesni a halálon, mint egy álmon,
Radnótitól, mit tegyek, eltanultam.
Tartok ugyan tőle, ezt is bevallom,
és vele azt, hogy magamat meguntam.
Élni alant, miként elszánt vakondok,
vagy nézni fent, a kertben mennyi lyuk van,
melyik a jobb, töprengek most e versben,
futamokat billentyűzik az ujjam,
mint zongorán valami régi mester,
így játszani azelőtt sose tudtam,
a kert teszi, és a hintázó napfény
a nádtetőn, honnét a fűre huppan,
álom a vers, csigaként odébb mászik,
levélen ül, és elbújik egy lyukban.

ISBN 978-963-89346-1-1

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

2011 Vasas-Köz Kft. nyomda
Felelős vezető Badó Géza

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

500 Ft
